

A woman with her hair in a bun, wearing a silver dress and a flowing red cape, stands in profile holding a red apple. She is in a dark, stormy landscape with rain or snow falling. A bright light source behind her creates a glow. The background shows a dark, rocky landscape with a small body of water in the distance.

WINTER
MĚSÍČNÍ KRONIKY

MARISSA
MEYEROVÁ

Vinter – Měsíční kroniky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Marissa Meyerová
Vinter – Měsíční kroniky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

WINTER
MĚSÍČNÍ KRONIKY

Marissa Meyerová

EGMONT
Publishing

*Pro Jesseho,
s nímž je každý den jako v pohádce.*

KNIHA

První

*„Mladá princezna byla krásná jako jasný den,
krásnější než sama královna.“*

KAPITOLA

První

WINTER MĚLA MÍSTO PRSTŮ U NOHOU KOSTKY LEDU. STUDI-

ly jako vesmír. Jako odvrácená strana Měsíce. Byly studené jako –

„...bezpečnostní kamery jej zachytily, jak vstupuje do suterénu Ústřední artemidské zdravotní kliniky ve 23:00 koordinovaného světového času...“

Divotvůrce Aimery Park mluvil vážným hlasem a pečlivě intonoval, jako by přednášel baladu. Člověk lehce ztratil přehled o tom, co říká, snadno mu všechna slova splývala dohromady. Winter zkroutila prsty u nohou uvnitř střevíčků s tenkou podrážkou v obavě, že pokud jí před koncem tohoto soudu zmrznou ještě víc, nejspíš jí rovnou upadnou.

„...pokusil se navázat kontakt s jednou ze skořápek, momentálně přechovávaných v...“

Upadnou. Jeden po druhém.

„...záznamy naznačují, že zmíněná skořápka byla synem obviněného a byla mu odebrána 29. července loňského roku. Současné stáří: patnáct měsíců.“

Winter skryla ruce v záhybech šatů. Zase se jí třásly. Poslední dobou se třásla pořád. Stiskla prsty k sobě, aby zůsta-

ly v klidu, a chodidla pevně zaryla do tvrdé podlahy. Snažila se opět soustředit na trůnní sál, než se jí rozplyne před očima.

Z trůnního sálu v ústřední věži paláce byl nejkrásnější výhled na město. Ze svého místa viděla Artemidské jezero, na jehož hladině se odrážel bílý palác a město táhnoucí se k okraji obrovské průhledné kupole, která je chránila před vnějšími živly či jejich nedostatkem. Samotný trůnní sál se rozprostíral až za zdi věže, takže když jste došli za okraj mozaikové podlahy, ocitli jste se na římsě z průhledného skla. Bylo to jako stát ve vzduchu těsně před tím, než se zřítíte do hlubin kráterového jezera.

Nalevo Winter rozeznávala ostré špičky nehtů své macechy, které se zarývaly do opěrky trůnu, impozantního křesla vytesaného z bílého kamene. Obvykle byla její macecha při těchto procesech klidná a poslouchala bez jakékoli známky emocí. Winter vídala konečky Levaniných prstů jemně přejíždět po lesklé opěrce trůnu, nikoli ji svírat, jako by ji chtěla uškrtit. Ale od návratu Levany a jejího doprovodu ze Země vládlo v paláci napětí a Winteřina macecha propadala v posledních měsících záchvatům zuřivosti častěji než obvykle.

Od chvíle, kdy ta uprchlá měsíččanka – ta hrozná *kyborgská holka* – utekla z pozemské věznice.

Od chvíle, kdy vypukla válka mezi Zemí a Měsícem.

Od chvíle, kdy unesli královnina snoubence a připravili Levanu o šanci nechat se korunovat císařovnou.

Modrá planeta visela nad horizontem přeseknutá v půli. Uběhlo něco přes polovinu dlouhé noci a město Artemida zářilo bleděmodrým světlem pouličních lamp a křišťálových oken, jejichž odrazy tančily na hladině jezera.

Winter se stýskalo po slunci a jeho teple. Umělé dny se jim nemohly rovnat.

„Jak o těch skořápkách věděl?“ zeptala se královna Levana. „Proč neuvěřil, že jeho syna zabili při porodu?“

Ve čtyřech sestupných řadách v trůnním sále seděly významné rodiny. Královnin dvůr. Měsíční šlechta v přízni Jejího Veličenstva díky desítkám let věrných služeb, výjimečnému nadání k používání měsíčního daru či pouze díky prostému štěstí, že se narodili jako obyvatelé významného města Artemida.

A potom tady byl muž, který klečel vedle divotvůrce Paraka. Ten se šťastně nenarodil.

Ruce měl sepnuté v prosebném gestu. Winter by mu nejraději řekla, že mu to bude k ničemu. Veškeré jeho prosby nic nezmění. Myslela si, že by ho vědomí neodvratné smrti mohlo uklidnit. Ti, kteří předstoupili před královnu již smířeni se svým osudem, to měli zjevně lehčí.

Winter se zadívala na své ruce, jimiž dosud svírala lehkou bílou sukni. Prsty měla pokryté námrazou. Bylo to docela hezké. Leskly se a třpytily a tak strašně moc *studily*...

„Královna se tě na něco ptala,“ řekl Aimery.

Winter sebou trhla, jako by křičel na ni.

Soustředit se. Musí se snažit soustředit.

Zvedla hlavu a nadechla se.

Aimery byl nyní oděn do bílé, protože nahradil Sybil Miru v pozici královnina vrchního divotvůrce. Když obcházel vězně, zlatá výšivka na jeho plášti se třpytila.

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo,“ řekl muž. „Já i moje rodina jsme vám sloužili po generace. Na té klinice pracuji jako vrátný a něco se ke mně doneslo... Nebyla to moje věc, a tak jsem se o to nikdy nestaral a neposlouchal. Ale když se můj syn narodil jako skořápka... Je to můj syn,“ zanařikal.

„Nenapadlo tě,“ spustila Levana zvýšeným a břitkým hlasem, „že má tvá královna důvod, proč rozhodla o tom, že budou tvůj syn i ostatní děti bez měsíčního daru odděleni od

našich občanů? Že je držíme pod zámekem v zájmu dobra všech našich lidí?“

Muž polkl tak ztěžka, až Winter viděla, jak mu poskočil ohryzek. „Já vím, královno. Vím, že používáte jejich krev k... experimentům. Ale máte přece *tolik* skořápek a on je pouhé batole a...“

„Nejenže je jeho krev důležitá pro upevnění našich politických spojení, což vrátí z vnějšího sektoru nejspíš nedokáže pochopit, ale je to rovněž skořápka a už se ukázalo, že jemu podobní jsou nebezpeční a nedá se jim věřit. Jistě si vzpomeneš na atentát na krále Marroka a královnu Janali před osmnácti lety. A přesto bys naši společnost vystavil této hrozbě?“

Muž zděšením vytřeštil oči. „Hrozbě, královno? Vždyť je to *batole*.“ Odmlčel se. Nepůsobil zrovna jako rebel, ale protože svého činu nelitoval, Levana brzy propadne záchvatu hněvu. „A ostatní v těch nádržích... tolik malých dětí. Nevinných dětí.“

V sále se ochladilo.

Ten muž toho věděl příliš mnoho. Zabíjení skořápek probíhalo už od vlády Levaniny sestry, královny Channary, poté, co se do paláce jedna propířila a zavraždila jejich rodiče. Nikoho nepotěšilo zjištění, že jeho děti nejsou mrtvé, nýbrž drženy v zajetí a využívány jako malé továrny na výrobu krevních destiček.

Winter zamrkala. Představila si, že by stejnou funkci plnilo i její tělo.

Opět sklopila zrak. Námraza jí teď sahala až k zápěstím.

To by pro výrobní linku na krevní destičky určitě nebylo vhodné.

„Má obviněný nějakou rodinu?“ zeptala se královna.

Aimery přikývl. „Podle záznamů má devítiletou dceru. Má rovněž dvě sestry a synovce. Všichni žijí v sektoru GM-12.“

„Žádná manželka?“

„Zemřela před pěti měsíci na otravu regolitem.“

Vězeň sledoval královnu a zoufalstvím se mu podlamovala kolena.

Dvořané se ošivali, jejich jasně zbarvené šaty se vlnily. Soud už trval příliš dlouho. Začínali se nudit.

Levana se na trůnu opřela. „Tímto jsi shledán vinným z neoprávněného vniknutí a zločinu krádeže proti koruně. Trestem je okamžitá smrt.“

Muž se zachvěl, ale dál se tvářil prosebně. Vždycky jim několik vteřin trvalo, než jim došel význam takového rozsudku.

„Členové tvé rodiny budou veřejně zbičováni dvanácti ranami na výstrahu tvému sektoru, že nestrpím, aby někdo zpochybňoval má rozhodnutí.“

Muži klesla brada.

„Tvou dceru dostane darem jedna z dvorních rodin. U ní zjistíš, co je to poslušnost a pokora, což se od tebe bezpochyby nenaučila.“

„Ne, prosím. Nechte ji žít u jejích tet. Ona nic neudělala!“

„Aimery, můžeš pokračovat.“

„Prosím!“

„Tvá královna promluvila,“ pronesl divotvůrce Aimery. „Její slovo je konečné.“

Aimery vytáhl z jednoho ze svých zvonových rukávů obsidiánový nůž a podal jej rukojetí napřed vězni, jemuž se oči rozšířily hrůzou.

V sále se ochladilo ještě víc. Winteřin dech se ve vzduchu srážel v krystalky. Pevně přitiskla paže k tělu.

Vězeň uchopil rukojeť nože. Ruku měl pevnou. Zbytek těla se mu třásl.

„Prosím. Moje holčička... má jenom mě. *Prosím*. Má královno. Veličenstvo!“

Zvedl si čepel nože k hrdlu.

V tu chvíli Winter odvrátila zrak. Pokaždé v tu chvíli odvracela zrak. Sledovala své prsty, jak se zarývají do šatů a jak nehty škrábou o látku, dokud se jí nezaboří do stehen. Pozorovala, jak jí námraza šplhá od zápěstí k loktům. Kde se jí led dotkl, tam její tělo zmrtvělo.

Představovala si, jak se těmi zledovatělými pěstmi vrhá na královnu. Jak se jí ruce tříští na tisíc ledových střepů.

Námraza se jí rozšířila až na ramena. Na krk.

I přes lupání a praskání ledu slyšela, jak se nůž zařízíl do masa. Ozvalo se zabublání krve a tlumené dávení. Potom pád těla na podlahu.

Ledový chlad se jí vkradl až do srdce. Pevně zavřela oči a napomínala se, že musí zůstat klidná a dýchat. V hlavě slyšela Jacinův vyrovnaný hlas, cítila, jak jí jeho ruce svírají ramena. *Není to skutečné, princezno. Je to jen iluze.*

Obvykle jí vzpomínky na to, jak ji pomalíčku vyvádí ze záchvatu paniky, pomáhaly. Ale tentokrát jen živily námrazu. Led jí obemkl hrudník a zakouzl se jí do žaludku. Uvěznil její srdce v pevném sevření.

Zamrzala skrz naskrz.

Poslouchejte můj hlas.

Jacin tu nebyl.

Zůstaňte se mnou.

Jacin byl pryč.

Všechno je to jen ve vaší hlavě.

Uslyšela dusot bot strážců, kteří mířili k mrtvole. Zvuk těla taženého k římse. Postrčení a pak vzdálené šplouchnutí.

Dvořané s tichou zdvořilostí zatleskali.

Winter slyšela, jak se jí odlamují prsty na nohou. Jeden po druhém.

„Výborně,“ řekla královna Levana. „Divotvůrce Tavalere, dohlédněte na vykonání zbylých rozsudků.“

Námraza jí šplhala po čelisti nahoru. V slzných kanálcích jí zamrzaly slzy. Sliny se jí na jazyku měnily v krystalky.

Zvedla hlavu, až když sluha začal vytírat podlahu od krve. Pohledem se setkala s Aimerym, který otíral nůž kusem látky. Jeho úsměv byl přímo spalující. „Obávám se, že princezna nemá na tyto procesy žaludek.“

Dvořané v hledišti se uchichtli. Winteřin odpor k soudním řízením byl pro většinu Levanina dvora častým zdrojem veselí.

Královna se k ní otočila, ale Winter se na ni nedokázala podívat. Byla dívkou z ledu a skla. Zuby i plíce měla křehké a mohly se snadno roztříštit.

„Ano,“ řekla Levana. „Často zapomínám, že tady vůbec je. Jsi asi stejně zbytečná jako hadrová panenka, viď, Winter?“

Přihlízející dvořané se opět zasmáli, tentokrát hlasitěji, jako by jim královna udělila svolení posmívat se mladé princezně. Ale Winter nedokázala reagovat na královninu otázku ani na smích. Soustředila se na divotvůrce a snažila se zakrýt paniku.

„Ale kdepak, není až tak zbytečná,“ řekl Aimery. Jak na něj Winter hleděla, na hrdle se mu objevila tenká rudá čára a z rány začala bublat krev. „Nejhezčí dívka na Měsíci? Myslím, že se jednou stane šťastnou nevěstou některého člena tohoto dvora.“

„Nejhezčí dívka, Aimery?“ Levanin lehký tón téměř zakryl zavrčení.

Aimery se uklonil. „Pouze nejhezčí, královno. Žádný smrtelník se nemůže měřit s vaší dokonalou krásou.“

Dvořané rychle souhlasili a zasypávali ji stovkami lichotek, i když Winter stále cítila, jak na ní ulpívá ne jeden chlípový pohled.

Aimery přistoupil k trůnu, useknutá hlava se mu odlomila z krku, se začvachtáním dopadla na podlahu a kutálela se

a kutálela, dokud se nezastavila u Winteřiných zmrzlých chodidel.

Pořád měla na tváři úsměv.

Winter zanaříkala, ale zvuk zapadl ve sněhové závěži v jejím hrdle.

Všechno je to jen ve vaší hlavě.

„Ticho,“ okřikla dvořany Levana, jakmile vyslechla dostatečné množství lichotek. „Je to už všechno?“

Konečně námraza vyšplhala až k jejím očím a Winter nezbyvalo než je zavřít před bezhlavým přízrakem Aimeryho a celá se ponořit se do zimy a temnoty.

Umře tady a nebude si na nic stěžovat. Pohřbená pod lavinou už nikdy nebude muset sledovat žádnou vraždu.

„Zbývá odsoudit ještě jednoho vězně, královno.“ rozléhal se Aimeryho hlas dutě ledovou prázdnotou Winteřiny hlavy. „Sira Jacina Claye, královského strážce, pilota a ochránce přiděleného divotvůrkyni Sybil Míře.“

Winter zalapala po dechu a led se roztržtil, milión ostrých a lesklých úlomků se rozlétlo po trůnním sále a klouzalo po podlaze. Nikdo je neslyšel. Nikdo jiný je neviděl.

Aimery s hlavou pevně usazenou zpátky na krku se na ni opět díval, jako by čekal na její reakci. Když se obracel zpátky ke královně, na rtech mu pohrával náznak úšklebku.

„Ano, jistě,“ řekla Levana. „Přivedte ho.“

KAPITOLA

Druhá

DVEŘE DO TRŮNNÍHO SÁLU SE OTEVŘELY A TAM STÁL ON,

uvězněný mezi dvěma strážci, s rukama spoutanými za zády. Světlé vlasy měl zacuchané a spleené k sobě, některé prameny mu ulpěly na tváři. Vypadal, že už se hodně dlouho nesprchoval, ale Winter si na něm nevšimla žádných viditelných známek mučení.

Žaludek jí udělal přemet. Veškeré teplo, které z ní předtím vysál led, se jí teď nahrnulo do tváří a kůže celého těla.

Zůstaňte se mnou, princezno. Poslouchejte můj hlas, princezno.

Odvedli ho doprostřed místnosti, ale jeho tvář zcela postrádala jakýkoli výraz. Winter si zaryla nehty do dlaní.

Jacin na ni nepohlédl. Ani jednou.

„Jacine Clayi,“ oslovil ho Aimery, „jsi obviněn ze zrady ko-runy, protože jsi selhal při ochraně divotvůrkyně Miry a zadržetí známé uprchlice, přestože jsi v její společnosti strávil skoro dva týdny. Zradil jsi Měsíc i svou královnu. Trestem za tyto zločiny je smrt. Chceš říct něco na svou obranu?“

Winter bušilo srdce jako buben. Prosebně se na macechu podívala, ale Levana si jí vůbec nevšimla.

„Jsem vinen ze všech uvedených zločinů,“ prohlásil Jacin a upoutal tím znovu Winteřinu pozornost, „s výjimkou obvinění ze zrady.“

Levaniny nehty se zatřepotaly na opěrce trůnu. „Vysvětlí.“

Jacin tam stál zpříma a oddaně, jako by na sobě stále měl uniformu a byl ve službě, nikoli u soudu. „Jak jsem řekl už dříve, uprchlici jsem nezadržel, když jsem se nacházel v její společnosti, protože jsem se ji snažil přesvědčit, že mi může důvěřovat, abych získal informace pro svou královnu.“

„Ach ano, špehoval jsi ji a její společníky,“ řekla Levana. „Vzpomínám si, že jsi tuhle výmluvu použil, když tě zatkli. Také si vzpomínám, že jsi pro mě neměl žádnou užitečnou informaci, jen samé lži.“

„Žádné lži, královno, ačkoli musím přiznat, že jsem tu kyborgskou holku a její schopnosti podcenil. Skrývala je přede mnou.“

„To sis tedy její důvěru příliš nezískal,“ vysmívala se mu královna.

„Znalosti o jejích schopnostech nebyly jedinou informací, po které jsem pátral, má královno.“

„Radím ti, aby sis přestal hrát se slovíčky. Už mi s tebou dochází trpělivost.“

Winter se sevřelo srdce. Jacina ne. Nebude tady sedět a dívat se, jak ho zabíjejí.

Rozhodla se, že bude o jeho život smlouvat, i když měl její plán jednu zásadní chybu. Co by mohla nabídnout? Nic než vlastní život – a ten Levana nepřijme.

Mohla by předstírat záchvat. Propadnout hysterii. V téhle chvíli by to ani nemusela příliš hrát a na nějakou dobu by je to rozptýlilo, ale pouze by tím oddálila nevyhnutelné.

Už mnohokrát se ve svém životě cítila bezmocná, ale ještě nikdy ne tolik.

Zbývala jí tedy jediná věc. Vrhne se před něj.

To se Jacinovi vůbec nebude líbit.

Jacin, který neměl o Winteřině rozhodnutí sebemenší potuchy, uctivě sklonil hlavu. „Během doby strávené s Linh Cinder jsem odhalil informaci o zařízení, které dokáže neutralizovat účinky měsíčního daru, když se zapojí do nervové soustavy člověka.“

Davem dvořanů proběhl zvědavý šum. Strnule se napřimovali a natahovali krky.

„To není možné,“ prohlásila Levana.

„Linh Cinder měla důkaz o tom, že funguje velice dobře. Podle toho, co mi popsala, dokáže toto zřízení ochránit pozemšťana před manipulací s jeho bioelektrinou. Měsíčníkovi naopak zcela zabrání v použití měsíčního daru. Sama Linh Cinder je měla nainstalované, když přišla na výroční ples Společenství. Teprve po jeho zničení dokázala dar použít, jak jste na vlastní oči viděla, královno.“

Jeho slova hraničila s drzostí. Levaně zbělely klouby na rukou.

„Kolik těchto domnělých zařízení existuje?“

„Pokud vím, tak pouze jedno rozbité, implantované Linh Cinder samotné. Ale domnívám se, že někde stále existuje patent nebo plány na jeho výrobu. Zařízení vynalezl Cindeřin adoptivní otec.“

Královna přestala křečovitě svírat opěrku trůnu. „To jsou zajímavé informace, sire Clayi. Ale svědčí spíše o zoufalém pokusu zachránit si kůži než o skutečné nevině.“

Jacin lhostejně pokrčil rameny. „Pokud má věrnost není zřejmá z toho, jak jsem si počínal v přítomnosti nepřítele, získal od něj tuto informaci a upozornil divotvůrkyni Miru na plán unést císaře Kaita, potom nevím, jaký další důkaz mohu své královně nabídnout.“

„Ano, ano, ten anonymní vzkaz, který Sybil přišel a varoval ji před plány Linh Cinder.“ Levana si povzddechla. „Přijde

mi velice příhodné, že tento vzkaz, který jsi údajně poslal, neviděl nikdo jiný než sama Sybil, a ta je nyní po smrti.“

Poprvé za celou dobu se Jacin pod královniným nevraživým pohledem zatvářil nejistě. Stále ještě na Winter ani nepohlédl.

Královna se obrátila na Jerrika Solise, kapitána stráže. Winter měla z Jerrika nepříjemný pocit, stejně jako z většiny královniných strážů. Často mívala vize, jak jeho oranžovorudé vlasy vzplanuly a zbytek jeho těla shořel na doutnající uhlík. „Ty jsi byl se Sybil, když tehdy přepadla nepřátelskou loď, a uvedl jsi, že se o žádném takovém vzkazu nezmínila. Chceš k tomu něco dodat?“

Jerrico udělal krok vpřed. Z výletu na Zemi se vrátil s vlastní dávkou modřin, ale už pomalu bledly. „Má královno, divotvůrkyně Mira si byla jistá, že na té střeše Linh Cinder najdeme, ale nezmínila se o žádné zprávě obdržené zvenčí, anonymní ani jiné. Když loď přistála, byla to divotvůrkyně Mira, kdo nařídil zatčení Jacina Claye.“

Jacinovi zacukalo obočí. „Nejspíš byla ještě nervózní z toho, jak jsem na ni předtím vystřelil.“ Odmlčel se a potom dodal: „Na svou obranu uvádím, že v té chvíli mé tělo ovládala Linh Cinder.“

„Zdá se, že máš na svou obranu hodně co říct,“ opáčila Levana.

Jacin neodpověděl. Tak klidného vězně Winter ještě nikdy neviděla – zrovna on, který lépe než kdokoli jiný věděl, k jakým hrůzám na této podlaze přesně tam, kde stál, došlo. Levanu měla jeho troufalost dovádět k zuřivosti, ale místo toho se tvářila pouze zamyšleně.

„Smím promluvit, královno?“

V davu to zašumělo a Winter chvíli trvalo určit, kdo se ozval. Byl to strážce. Jedna z němých palácových ozdob. Přestože jí byl povědomý, neznala jeho jméno.

Levana ho zpražila nevrlym pohledem a Winter měla za to, že v duchu zvažuje, jestli má toho muže nechat pokračovat, nebo ho potrestat za to, že se odvážil promluvit bez vyzvání. Konečně řekla: „Jak se jmenuješ a proč se opovažuješ rušit tento proces?“

Strážce předstoupil a upřel zrak do zdi. Vždycky upírali zrak do zdi. „Jmenuji se Liam Kinney, královno. Pomáhal jsem při vyzvedávání těla divotvůrkyně Miry.“

Levana povytáhla tázavě obočí na Jerrika a dostalo se jí potvrzujícího přikývnutí. „Pokračuj,“ vybídla strážce.

„Divotvůrkyně Mira u sebe měla přenosnou obrazovku, když jsme ji našli, a přestože se při pádu rozbila, stejně jsme ji předali jako důkazní materiál v případě její vraždy. Napadlo mě, jestli se z něj někdo nepokusil tu údajnou zprávu získat.“

Levana se obrátila zpátky k Aimerymu. Jeho tvář byla dokonalá maska, kterou už Winter dobře znala. Čím přívětivěji se tvářil, tím byl rozezlenější. „Vlastně se nám podařilo zpřístupnit její poslední zprávy. Chystal jsem se je předložit jako důkaz.“

Byla to lež a ve Winter to vzbudilo naději. Aimery dokázal skvěle lhát, zvlášť když to bylo v jeho nejlepším zájmu. A Jacina *nenáviděl*. Něco, co by mu pomohlo, by sám od sebe neodevzdal.

Naděje. Křehká, slaboučká, zoufalá *naděje*.

Aimery pokynul ke dveřím a přispěchal sluha s rozbitou přenosnou obrazovkou a holopřijímačem na podnosu. „Toto je přenosná obrazovka, o níž se zmínil sir Kinney. Při vyšetřování se potvrdilo, že skutečně obsahuje anonymní zprávu zaslanou onoho dne Sybil Míře.“

Sluha zapnul přijímač a uprostřed místnosti se zatřpytil hologram. Jacin, který stál za ním, získal odrazem jeho záře přízračnou barvu.

Hologram ukazoval jednoduchou textovou zprávu.

**Linh Cinder se chystá unést císaře VS.
Plánovaná úniková cesta: střecha severní věže, za
soumraku.**

Tolik důležitých informací v pouhých dvou větách. To byl celý Jacin.

Levana si vzkaz přečetla s přimhouřenýma očima. „Děkujeme, sire Kinney, že jsi nás na to upozornil.“ Bylo jasné, že Aimerymu nepoděkuje.

Strážce Kinney se uklonil a vrátil se na své stanoviště. Nevzpytatelným pohledem krátce zabloudil k Winter, než jej opět upřel na protější zeď.

Levana pokračovala: „Předpokládám, že teď mi, sire Clayi, řekneš, že tohle je ten vzkaz, který jsi poslal.“

„Ano.“

„Chceš ještě něco dodat, než vynesu rozsudek?“

„Ne, má královno.“

Levana se opřela a sál ztichl, jak všichni očekávali královnino rozhodnutí.

„Domnívám se, že má nevlastní dcera by si přála, abych tě ušetřila.“

Jacin nezareagoval, ale Winter sebou trhla nad povýšeností v macešině hlase. „Prosím, matko,“ zašeptala a slova se jí ve vyschlých ústech lepila na jazyk. „Vždyť je to Jacin. Ten není náš nepřítel.“

„Tvůj možná ne,“ řekla Levana. „Ale ty jsi naivní a hloupé děvče.“

„Tak to není. Jsem továrna na krev a destičky a všechny moje stroje zamrzly...“

Dvořané propukli v smích a Winter se polekala. I Levana zacukaly rty úsměvem, ačkoli se za jejím pobavením skrývala zlost.

„Dospěla jsem k rozhodnutí,“ prohlásila na celý sál, aby si zjednala ticho. „Rozhodla jsem se vězně nechat žít.“

Winter vykřikla úlevou. Honem si přitiskla dlaň na ústa, ale všichni už ji slyšeli.

Z obecenstva se ozval další smích.

„Chceš k tomu dodat ještě něco dalšího, princezno?“ ucedila Levana.

Winter ovládla své emoce, jak nejlépe dovedla. „Ne, královno. Tvůj verdikt je jako vždy moudrý a konečný, má královno.“

„Tento verdikt ještě není úplný.“ Královnin hlas zpřisněl, když se znovu obrátila na Jacina. „Tvá neschopnost zabít či zajmout Linh Cinder se neobejde bez trestu, neboť vedla k úspěšnému únosu mého snoubence. Za tento čin tě odsuzuji ke třiceti ranám důtkami. Trest vykonáš zítra za úsvitu vlastní rukou na centrálním pódiu a poté se budeš čtyřicet hodin kát.“

Winter sebou cukla, ale ani takový trest nemohl zkalit radostnou úlevu, kterou cítila. Jacin nezemře. Už nebyla dívkou z ledu a skla, ale ze slunečního jasu a hvězdného prachu, protože Jacin bude žít.

„A Winter...“

S trhnutím otočila tvář opět k maceše, která si ji znechuceně měřila. „Jestli se mu pokusíš přinést jídlo, nechám mu za tvou laskavost vytrhnout jazyk.“

Winter se schoulila na židli a drobounký paprsek slunečního světla v ní pohasl. „Ano, královno.“

KAPITOLA

Třetí

WINTER BYLA VZHŮRU O MNOHO HODIN DŘÍVE, NEŽ SE ROZjasnila umělá obloha pod kopulí, protože téměř nespala. Nešla se podívat na Jacinovo bičování, protože věděla, že kdyby ji viděl, přemáhal by se, aby nekřičel bolestí. Nechtěla, aby to musel dělat. Jen ať sténá a nařiká. I tak byl silnější než kdokoli z nich.

Svědomitě ukusovala salám a sýr, které jí přinesli k snídani. Nechala služebnictvo, aby ji vykoupalo a obléklo do světle-růžových hedvábných šatů. Poctivě si odseděla celou schůzku s mistrem Gertmanem, divotvůrcem třetího řádu a svým dlouholetým učitelem, předstírala, že se snaží používat svůj dar, a omlouvala se, že to bylo příliš těžké a ona příliš slabá. Nezdálo se, že by mu to vadilo. Mistr Gertman totiž většinu jejich sezení jen zíral s otevřenými ústy na její tvář a Winter si nebyla jistá, jestli by vůbec poznal, kdyby se jí skutečně podařilo na něj svůj dar použít.

Umělý den uplynul, jedna ze služek jí přinesla hrnek teplého mléka se skořicí, rozestlala jí postel a Winter byla konečně sama.

Srdce jí tlouklo očekáváním.

Vklouzla do lehkých plátěných kalhot a volného tílka a přes ně si přetáhla župan, aby to vypadalo, že pod ním má pyžamo. Nad tímhle přemýšlela celý den, plán se jí líhl v hlavě, jako když do sebe zapadnou maličké kousky skládačky. Tvrdohlavé odhodlání potlačilo všechny její obvyklé halucinace.

Načechrala si vlasy, aby vypadala, že se vzbudila z hlubokého spánku, zhasla světla a vlezla si do postele. Zavadila čelem o lustr, takže trošku ucukla a ucouvla, aby na vysoké matraci opět získala rovnováhu.

Pak se nadechla, aby se vnitřně připravila na to, k čemu se chystala.

Napočítala do tří.

A začala ječet.

Ječela, jako by jí nějaký vrah vrážel do břicha dýku.

Ječela, jako by jí tisíc ptáků rvalo maso z těla.

Ječela, jako by palác kolem ní hořel.

Strážce, který stál před jejími dveřmi, vpadl dovnitř s tasenou zbraní. Winter ječela dál. Přeplazila se přes polštáře, přitiskla se zády k pelesti a trhala si vlasy.

„Princezno! Co je? Co se děje?“ Strážce těkal očima po temné místnosti a pátral po vetřelci, po hrozbě.

Winter sáhla za sebe a utrhla kus tapety. Bylo čím dál snazší uvěřit, že je vyděšená. Stahovali se k ní vrazi a přízraky.

„Princezno!“ Do místnosti vpadl druhý strážce. Rozsvítil světlo a Winter se před ním přikrčila. „Co se děje?“

„Nevím.“ První strážce přešel pokoj a nahlédl za závěsy na okně.

„Netvor!“ zavřískla Winter a podpořila své prohlášení vzlykem. „Probudila jsem se a stál nade mnou... jeden z... jeden z královních vojáků!“

Strážci si vyměnili pohledy a jejich nevyslovené sdělení v nich bylo jasné.

Nic se neděje. Jenom blázní.

„Výsosti...“ spustil druhý strážce, když se ve dveřích objevil třetí.

Výborně. V této části paláce, mezi její ložnicí a hlavním schodištěm, obvykle stáli jen tři strážci.

„Šel tamhle!“ Winter ukázala k šatně a schoulila se. „Prosím. Prosím, nenechte ho utéct. Prosím, najděte ho!“

„Co se stalo?“ zeptal se nově příchozí.

„Myslí si, že viděla jednoho z mutantských vojáků,“ zabručel druhý strážce.

„Byl tady!“ zaječela Winter, až ji z toho zaškrábalo v krku. „Proč mě nechráníte? Proč tady jen tak stojíte? *Najděte ho!*“

První strážce vypadal otráveně, jako by ho takhle šaráda vyrušila od něčeho jiného než postávání na chodbě a zírání do zdí. Zastrčil zbraň do pouzdra, ale rozhodným hlasem řekl: „Samozřejmě, princezno. Toho narušitele najdeme a postaráme se o vaše bezpečí.“ Kývl na druhého strážce a oba odkráčeli k šatně.

Winter se zadívala na třetího strážce a dřepala si. „Musíš jít s nimi,“ naléhala slabým, třesoucím se hlasem. „Je to netvor... obrovský... s vyceněnými zuby a s drápy, kterými je rozsápe na kusy. Sami ho neporazí, a jestli selžou...“ zakvílela hrůzou, „...přijde si pro mě a nebude tady nikdo, kdo by ho zastavil. Nikdo mě nezachrání!“ Trhala si vlasy a celé tělo se jí třásl.

„Dobře, dobře. Samozřejmě, Výsosti. Jen tady počkejte a... snažte se uklidnit.“ Vypadalo to, že se mu ulevilo. Mohl nechat bláznivou princeznu za sebou a vyrazit za svými kolegy.

Krátce po tom, co zmizel, Winter vyklouzla z postele, shodila ze sebe župan a nechala ho viset přes židli.

„V šatně nikdo není!“ zavolal jeden ze strážců.

„Hledejte dál!“ odvětila. „Vím, že tam je!“

Popadla obyčejnou čepici a boty, které nechala u dveří, a dala se na útěk.

Na rozdíl od jejích osobních strážců, kteří by se jí donekonečna vyptávali a trvali na tom, že ji do města doprovodí, se venkovní strážci na věžích sotva pohnuli z místa, když požádala, aby jí otevřeli bránu. Bez ochránců a hezkých šatů, s hřívou vlasů skrytou pod čepicí a skloněnou hlavou vypadala ve tmě jako nějaká služebná.

Jakmile se ocitla za branou, dala se do běhu.

Dlážděné městské ulice se hemžily směřujícími se a flirtujícími aristokraty v drahých šatech, kteří se skrývali za osobními kouzly. Z otevřených dveří proudilo světlo, z oken se linula hudba a všude se vznášela vůně jídla, cinkaly skleničky a z potemnělých uliček se ozývaly zvuky polibků a rozdychtěné vzdechy.

Takové to bylo ve městě vždycky. Samá frivolnost a potěšení. Bílé město Artemida, jejich vlastní malý ráj pod ochrannou kopulí.

V centru toho všeho stálo pódium, kulatá plošina, kde se konala divadelní představení, aukce a podívané plně iluzí a košilatého humoru, které často vylákaly rodiny z honosných sídel k nočním radovánkám.

Na programu se hojně objevovaly i veřejná ponižení a tresty.

Winter prudce oddechovala, vyčerpaná během i nadšená svým zdařilým útekem, když se před ní vynořilo pódium. Uviděla Jacina a touhou se jí málem podlomila kolena. Musela zpomalit, aby znovu popadla dech.

Seděl zády k obrovským slunečním hodinám uprostřed pódia, zařízení neobyčejně krásnému, ale za těchto dlouhých nocí zbytečnému. Holé paže mu poutaly provazy, brádu měl skloněnou na hrud' a světlé vlasy mu zakrývaly tvář. Když se k němu Winter přiblížila, všimla si na jeho prsou a bříše vystouplých šrámů po bičování, které lemovala zasklá krev. Na zádech to bude ještě horší. Dlaň bude mít

samý puchýř od svírání důtek. *Trest vykonáš vlastní rukou*, nařídila Levana, ale každý věděl, že při tom Jacin bude pod kontrolou divotvůrce. S *vlastní rukou* to nemělo vůbec nic společného.

Slyšela, že se k tomuto úkolu dobrovolně přihlásil Aimery. Nejspíš si vychutnal každou ránu.

Když došla k okraji pódia, Jacin zvedl hlavu. Jejich pohledy se střetly a Winter upřeně hleděla na muže, jehož bili, svázali, vysmívali se mu a mučili ho celý den, a na okamžik si byla jistá, že ho zlomili. Že se z něj stala další z královských rozbitých hraček.

Ale potom se mu jeden koutek úst zvedl v úsměvu, který doputoval až k jeho očím a zářil tak jasně a vlídně jako vycházející slunce.

„Ahoj, Trable,“ řekl, zaklonil hlavu a opřel si ji o sluneční hodiny.

To stačilo, aby z ní hrůza uplynulých týdnů spadla, jako by nikdy neexistovala. Byl naživu. Doma. Byl to pořád Jacin.

Vyhoupala se na pódium. „Máš vůbec představu, jaký jsem měla strach?“ řekla a přešla k němu. „Nevěděla jsem, jestli jsi mrtvý, držení jako rukojmí, nebo jestli tě nesežral jeden z královských vojáků. Šílela jsem z té nejistoty.“

Tázavě povytáhl obočí.

Zamračila se. „Nekomentuj to.“

„To bych si nedovolil.“ Protáhl si ramena, jak mu to jen svázané ruce umožňovaly. Rány se mu tím pohybem rozevřely a Jacin zkřivil tvář bolestí, ale na chvíli.

Winter předstírala, že si toho nevšimla, sedla si před ním do tureckého sedu a prohlížela si jeho rány. Chtěla se ho dotknout, ale zároveň se toho strašně bála. Aspoň tohle se nezměnilo. „Bolí to moc?“

„Pořád je to lepší než ležet na dně jezera.“ Kyselé se usmál rozpraskanými rty. „Zítřejší večer mě přesunou do regenerační

ní nádrže. Za půl dne budu jako nový.“ Zašilhal na ni. „Za předpokladu, že jste mi nepřinesla jídlo. Rád bych si jazyk ponechal, děkuju pěkně.“

„Jídlo ne. Jen přátelskou tvář.“

„Přátelskou.“ Hltal ji očima a nepřestával se klidně usmívat. „To je slabé slovo.“

Sklopila hlavu a odvrátila se, aby schovala tři jizvy na pravé tváři. Celé roky si Winter myslela, že na ni lidé zírají kvůli těm ošklivým jizvám. Kvůli neobvyklému znetvoření v jejich dokonalém světě. Potom jí však služebná prozradila, že jim vůbec nepřipadá ošklivá, že na ni hledí udiveně. Řekla, že ty jizvy činí Winter na pohled zajímavou a zvláštním způsobem ještě krásnější. *Krásná*. Slovo, které Winter slychala až příliš často. *Krásné dítě, krásná holčička, krásná mladá dáma, tak krásná, příliš krásná...* a upřené pohledy, které ta slova provázely, v ní neustále vyvolávaly touhu zahalit se do závoje jako její macecha a před vším tím šepotem se schovat.

Jacín byl jediný, díky komu se mohla cítit krásná, aniž z toho měla špatný pocit. Nevzpomínala si, že by to slovo někdy použil nebo jí v tom ohledu nějak lichotil. Své komplimenty vždycky skrýval za nenucené vtipy, z nichž se jí rozbušilo srdce.

„Neutahuj si ze mě,“ řekla a znervózněla pod pohledem, kterým se na ni vždycky díval.

„Neutahuju,“ odvětil nenuceně.

Na to Winter zareagovala tím, že natáhla ruku a šťouchla ho pěstí do ramene.

Škulbl sebou a Winter zalapala po dechu, protože si vzpomněla na jeho zranění. Ale Jacín se srdečně zasmál. „To není férový souboj, princezno.“

Zadržela omluvu, kterou už měla na jazyku. „Nejvyšší čas, abych měla taky nějakou výhodu.“

Pohlédl za ni do ulic. „Kde máte strážce?“

„Nechala jsem ho doma. Hledá v mé šatně netvora.“

Zářivý úsměv vystřídalo rozhořčení. „Princezno, nemůžete chodit sama ven. Kdyby se vám něco stalo...“

„Kdo by mi tady ve městě ubližoval? Každý ví, kdo jsem.“

„Stačí jeden pitomec, který je zvyklý dostat, co chce, a je příliš opilý na to, aby se ovládl.“

Winter zrudla a zařála zuby.

Jacin se zamračil a okamžitě svých slov zalitoval. „Princezno...“

„Celou cestu zpátky do paláce poběžím. Nic se mi nestane.“

Povzdechla si a Winter naklonila hlavu a zatoužila, aby s sebou přinesla nějakou hojivou mast na rány. O léčích neřekla Levana nic a z pohledu na svázaného, zranitelného – a do půli těla nahého, i když zakrváceného – Jacina jí zvláštěně pošukávala prsty.

„Chtěla jsem s tebou být o samotě,“ řekla a soustředila se na jeho obličej. „Už spolu vůbec nebýváme o samotě.“

„Pro sedmnáctiletou princeznu není vhodné být o samotě s mladými muži, kteří mají pochybné úmysly.“

Zasmála se. „A co s mladými muži, kteří byli jejími nejlepšími přáteli od chvíle, kdy ještě ani neuměla chodit?“

Zavrtěl hlavou. „Ti jsou ze všech nejhorší.“

Winter si pobaveně odfrkla a Jacinovi se při tom rozzářil obličej.

Jenže jejich žertování mělo hořkosladkou příchuť. Jacin se jí totiž dotýkal jen tehdy, když jí pomáhal překonat halucinace. Jinak se jí úmyslně nedotkl už roky. Od doby, kdy jí bylo čtrnáct a jemu šestnáct a snažila se ho naučit stínový valčík, což skončilo poněkud trapně.

Dnes by vyměnila třeba i Mléčnou dráhu za to, aby byly jeho úmysly alespoň trochu méně čestné.

Její úsměv pohasl. „Chyběls mi,“ přiznala se.

Odvrátil pohled a posunul se, aby si udělal větší pohodlí. Zatnul zuby, aby Winter neviděla, kolik bolesti mu působí i se bemenší pohyb. „Co vaše hlava?“ zeptal se.

„Vidiny se objevují a zase mizí,“ odpověděla, „ale zdá se, že se nezhoršují.“

„Měla jste dnes nějakou?“

Winter zatáhla za drobný kaz na látce svých kalhot a zavzpomínala. „Od včerejšího soudu ne. Proměnila jsem se v led a Aimery ztratil hlavu. Doslova.“

„Vůbec by mi nevadilo, kdyby se to druhé vyplnilo.“

Sykla na něj, aby ztichl.

„Myslím to vážně. Nelíbí se mi, jak se na vás dívá.“

Winter se ohlédla přes rameno, ale nádvoří kolem pódia bylo prázdné. Pouze v dálce zněla hudba a smích, jediná připomínka toho, že se nacházejí v metropoli.

„Jsi zpátky na Měsíci,“ napomenula ho. „Musíš si dávat pozor na to, co říkáš.“

„Vy dáváte rady *mně*, jak se chovat nenápadně?“

„Jacine...“

„Tohle náměstí sledují tři kamery. Dvě na kandelábrech za vámi a jedna zapuštěná do dubu za slunečními hodinami. Žádná nemá audiopřijem. Pokud tedy královna nenajímá někoho, kdo umí odezírat ze rtů.“

Winter na něj zírala. „Jak to víš tak jistě?“

„Sledování bylo jednou ze Sybiliných specialit.“

„Královna tě včera klidně mohla nechat zabít. Musíš být opatrný.“

„Já vím, princezno. Nemám zájem se do trůnního sálu vracet v jiné roli než jako věrný strážce.“

Winteřinu pozornost upoutalo burácení nad hlavou. Skrz kopuli viděla vzdalující se světla tuctu vesmírných lodí, které letěly po hvězdnaté obloze. Mířily k Zemi.

„Vojáci,“ zamumlal Jacin. Nepoznala, jestli to myslel jako konstatování, nebo jako otázku. „Jak probíhá válka?“

„Mně nikdo nic neřekne. Ale Její Veličenstvo se zdá potěšeno našimi vítězstvími... i když ještě zuří kvůli císařovu únosu a zrušené svatbě.“

„Není zrušená, jen odložená.“

„Zkus to říct jí.“

Jacin si pobaveně odfrknul.

Winter se opřela o lokty a podepřela si bradu dlaněmi. „Opravdu má ta kyborgyně zařízení, o kterém jsi mluvil u soudu? Takové, co člověka ochrání před manipulací?“

Jacinovi se zablyšklo v očích, jako by mu připomněla něco důležitého, ale když se k ní pokusil naklonit, pouta ho nepustila blíž. Sykl bolestí a polohlasně zaklel.

Winter se posunula blíž k němu.

„To není všechno,“ řekl. „To zařízení údajně umí zabránit měsíčanům v používání jejich daru.“

„Ano, o tom ses zmínil v trůnním sále.“

Zabodl do ní pohled. „A navíc to ochrání jejich mysl. Říkála, že jim to zabrání v tom, aby...“

Aby zešileli.

Nemusel to říkat nahlas. V jeho obličejí se totiž zračilo tolik naděje, jako by vyřešil ten největší problém na světě. Nevyřčená slova visela mezi nimi.

Takové zařízení by ji mohlo uzdravit.

Winter si podepřela bradu pěstí. „Říkal jsi, že víc jich není.“

„Ne. Ale kdybychom našli patent na ten vynález... Jen vědět, že je to možné...“

„Královna udělá cokoli, aby zabránila výrobě dalších.“

Jacin se zachmuřil. „Já vím, ale musel jsem jí něco poskytnout. Kéž by mě Sybil vůbec nezatkla, ta nevděčná ježibaba.“ Winter se usmála, a když si toho Jacin všiml, přestal být po-

drážděný. „Na tom nesejde. Už vím, že je to možné, a najdu způsob, jak to provést.“

„Když jsi se mnou, nejsou ty vidiny tak zlé. Teď, když jsi zase tady, mi bude lépe.“

Napnul se mu sval na čelisti. „Mrzí mě, že jsem odletěl. Litoval jsem toho hned, jak jsem si uvědomil, co jsem udělal. Stalo se to tak rychle... a potom už jsem se pro vás nemohl vrátit. Opustil jsem vás a nechal vás tady samotnou. S ní. S nimi.“

„Neopustil jsi mě. Byl jsi rukojmí. Neměl jsi na vybranou.“
Odvrátil pohled.

Winter se napřímila. „Ona tě neovládala?“

„Celou dobu ne,“ zašeptal jako při zpovědi. „Rozhodl jsem se přejít na jejich stranu, když jsme se k nim se Sybil nalodili.“
Zatvářil se provinile, což bylo nezvyklé. Winter si nebyla jistá, jestli si to vykládá správně. „Potom jsem je zradil.“ Udeřil hlavou do slunečních hodin. Silněji, než bylo nutné. „Jsem takový pitomec. Měla byste mě nenávidět.“

„Možná jsi pitomec, ale ujišťuju tě, že neodolatelný.“

Potřásl hlavou. „Jste jediná osoba v galaxii, která mě kdy nazvala *neodolatelným*.“

„Jsem jediná osoba v galaxii, která je dost praštěná na to, aby tomu věřila. A teď mi pověz, co jsi udělal tak strašného, že bych tě za to měla nenávidět.“

Ztěžka polkl. „Víte o té kyborgyni, kterou se Její Veličenstvo snaží najít?“

„Linh Cinder.“

„Jo. No, myslel jsem si, že je to jen bláznivá holka na sebevražedné misi. Měl jsem za to, že nás všechny zabije těmi svými šílenými nápady, jak unese císaře a sesadí královnu... Každý by si to myslel, když ji slyšel takhle mluvit. Tak jsem si řekl, že to radši risknu a vrátím se k vám, když to půjde. Ať se klidně sama nechá zabít.“

„Jenže Linh Cinder císaře opravdu unesla. A nechytily ji.“

„Já vím.“ Opět na ni pohlédl. „Sybil zajala jednu z jejích kamarádek, nějakou holku jménem Scarlet. Asi nevíš, jestli...“

Winter se rozzářila. „Ale ano. Královna mi ji dala na hraní. Mám ji ve zvěřinci. Moc jsem si ji oblíbila.“ Svráštla čelo. „I když nedokážu poznat, jak se rozhodla ona. Má mě ráda, nebo ne?“

Jacin sebou zničehonic škubl a chvíli hledal pohodlnou polohu. „Můžete jí ode mě předat vzkaz?“

„Samozřejmě.“

„Musíte být opatrná. Jestli nedokážete být diskrétní, radši vám nic neřeknu, abych vás neohrozil.“

„Umím být diskrétní.“

Jacin se zatvářil skepticky.

„*Umím*. Budu nenápadná jako špión. Stejně jako ty.“ Winter se k němu posunula blíž.

Ztišil hlas, jakoby si už nebyl jistý, že zmíněné kamery nezachytí zvuk. „Řekněte jí, že si pro ni přijdou.“

Winter na něj zůstala koukat. „Přijdou... přijdou sem?“

Přikývl lehkým skloněním hlavy. „Myslím, že by se jim to opravdu mohlo povést.“

Winter se zamračila a zastrčila Jacinovi prameny zpočasných a špinavých vlasů za uši. Pod jejím dotykem se napjal, ale neodtáhl se. „Jacine Clayi, mluvíš v hádankách.“

„Linh Cinder,“ zašeptal tak tiše, že se k němu Winter musela naklonit, aby ho slyšela. Lokna jejích vlasů mu sklouzla na rameno. Jacin si olízl rty. „Ona je Selene.“

Winter celá ztuhla. Potom se odtáhla. „Kdyby tě slyšelo její Veličenstvo...“

„Nikomu jinému to neřeknu. Ale vám jsem to povědět musel.“ V koutcích očí se mu udělaly soucitné vrásky. „Vím, že jste ji měla ráda.“

Srdce jí poskočilo. „Moje Selene?“

„Ano. Jenže... Je mi to líto, princezno, ale myslím, že si vás nepamatuje.“

Winter zamrkala a na okamžik se zasnila. Selene a naživu. Její sestřenice, její kamarádka. *Naživu*.

Celá se schoulila a snažila se zahnat tu nečekanou naději. „Ne. Selene je mrtvá. Já jsem tam *byla*, Jacine. Viděla jsem, jak to po požáru vypadalo.“

„Neviděla jste ji.“

„Našlo se...“

„Ohořelé tělo, já vím.“

„Hromada popela ve tvaru holčičky.“

„Byl to jen popel. Ani já jsem tomu zpočátku nechtěl věřit, ale teď už ano.“ Pozvedl jeden koutek úst a vypadal skoro hrdě. „Je to naše ztracená princezna. A vrací se domů.“

Za jejími zády si někdo odkašlal a Winter leknutím div nevyškočila z kůže. Otočila se a svezla se na loket.

Vedle pódia stál její osobní strážce a mračil se.

„Ach!“ Srdce jí při pohledu na něj poskočilo úlevou a Winter se usmála. „Chytili jste toho netvora?“

Strážce jí úsměv neoplatil ani mu nezčervenaly tváře, což byla obvyklá reakce, když na někoho tímto způsobem pohlédla. Místo toho strážci zaškubalo obočí.

„Výsosti. Přišel jsem, abych vás doprovodil zpátky do paláce.“

Winter se postavila a sepnula ruce na prsou. „Ale ovšem. To je od vás milé, že si o mě děláte starost.“ Ohlédla se na Jacina, který si strážce nedůvěřivě měřil, což ji nepřekvapilo. Nedůvěřivě si měřil úplně každého. „Obávám se, že zítřek pro vás bude náročný, sire Clayi. Zkuste na mě myslet, když budete moci.“

„Zkusit, princezno?“ Uculil se na ni. „Zdá se, že na nic jiného ani nemyslím.“

KAPITOLA

Čtvrtá

CINDER LEŽELA NA ZEMI A DÍVALA SE VZHŮRU NA OHROMNÝ

motor Zvonečníku, na jeho systém potrubí a na rotační modul. Plány systému si stáhla do paměti už před několika týdny a teď jí překrývaly zorné pole, což byl kyborgský trik, který se jí už mnohokrát hodil, když ještě pracovala jako mechanika v Novém Pekingu. Roztáhla plány do stran a zvětšila oblast s válcem o délce paže. Byl zasunutý u stěny motoru. Z obou stran vybíhaly hadičky.

„Ten problém musí být tady,“ zamumlala a zavřela plány. Trošku se pohnula a posunula se pod rotační modul – kolem ramen se jí při tom vytvořily chuchvalce prachu – a posadila se. V labyrintu drátů, cívek, trubek a hadiček bylo právě tolik místa, aby se tam vmáčkla.

Zadržela dech a přitiskla ucho na válec. Kov ji studil na kůži.

Čekala. Poslouchala. Upravila hlasitost svého audio rozhraní.

Místo toho uslyšela otevírání dveří do strojovny.

Ohlédla se a v nažloutlém světle z chodby uviděla šedé kalhoty vojenské uniformy. Ty mohl nosit kdokoli z lodi, ale ty černé naleštěné polobotky...

„Haló?“ zavolal Kai.

Srdce se jí hlasitě rozbušilo. Úplně pokaždé se jí rozbušilo srdce.

„Jsem tady vzadu.“

Kai zavřel dveře a dřep si na druhé straně místnosti. Jeho postavu z jedné strany lemovala změť obrovských pístů a z druhé točící se větráky. „Co to děláš?“

„Kontroluju kyslíkové filtry. Vydrž minutku.“

Znovu přiložila ucho k válci. Teď! Zasllechla slabé ťukání, jako když uvnitř poskakuje kamínek. „Aha.“

Vylovila z kapsy klíč a dala se do uvolňování matic z obou stran válce. Jakmile jej odmontovala, loď podivně ztichla. Bylo to jako hučení, kterého si všimnete teprve tehdy, když přestane. Kai se zatvářil překvapeně.

Cinder nakoukla do nitra válce, potom do něj strčila prsty a vytáhla složitý filtr. Tvořily jej drobounké žlábkové a štěrbinové filtry, které byly pokryté tenkou šedou vrstvou.

„Už se nedivím, že to s námi při startu tak třáslo.“

„Asi nepotřebuješ pomoc, vid’?“

„Ne. Jestli mi ovšem nechceš najít smeták.“

„Smeták?“

Cinder zvedla filtr a poklepala jedním jeho koncem na trubku nad sebou. Zahalil ji oblak prachu a ulpěl jí na vlasech i pažích. Cinder zakašlala, zakryla si nos loktem a oklepávala filtr o trubku tak dlouho, dokud z něj nevytlačila největší chuchvalce prachu.

„Aha. Smeták. Jasně. Nebude třeba nějaký v kuchyni?“

Cinder si mrkáním vytřepala prach z řas a zazubila se na něj. Kai obvykle působil sebejistě, takže když ho vzácně něco znervóznilo, byla z něj Cinder celá vedle. A poslední dobou byl nervózní často. Od chvíle, kdy se probudil na Zvonečníku, bylo jasné, že je přesazený do úplně cizího prostředí, a přesto si v uplynulých týdnech docela zvykl. Naučil se správnou

terminologii, nestěžoval si na polotovary a jídlo z konzervy a vyměnil svůj nóbl svatební úbor za běžnou vojenskou uniformu, jakou nosili všichni ostatní. Trval na tom, že jim bude pomáhat, dokonce uvařil pár obvyklých jídel bez chuti, přestože lko zdůraznila, že je královský host a oni by měli obsluhovat jeho. Ale Thorne se tomu jen smál a Kai byl z toho nápadu ještě nervóznější.

I když si ho Cinder nedokázala představit, jak se zříká trůnu a vydává na celoživotní vesmírnou pouť za dobrodružstvím, bylo docela roztomilé pozorovat, jak se snaží zapadnout mezi ostatní.

„Dělala jsem si legraci,“ řekla. „Ve strojně je vždycky špína.“ Znovu prohlédla filtr, a když usoudila, že je v provozuschopném stavu, strčila ho zpátky do válce a všechno přišroubovala na své místo. Hučení se vrátilo, ale fukání bylo pryč.

Cinder se nohama napřed vysoukala zpod modulu i motoru. Kai – stále ve dřepu – na ni shlédl a uculil se. „lko má pravdu. Ty vážně nevydržíš čistá déle než pět minut.“

„To už patří k mojí práci.“ Posadila se a setřásla z ramen chuchvalce prachu.

Kai jí vybral několik větších z vlasů. „Kde ses to všechno vůbec naučila?“

„Co? Tohle? Vyčistit kyslíkový filtr dokáže přece každý.“

„Každý ne, věř mi.“ Opřel se lokty o kolena a očima bloudivl po strojně. „Víš, co tohle všechno dělá?“

Sledovala jeho pohled, který klouzal po každém drátu, potrubí, každé tlakové pružině, a pokrčila rameny. „Většinou ano. Až na tu velkou věc, která se točí tamhle v rohu. Na to nějak nemůžu přijít. Ale jak důležitá může být?“

Kai protočil panenky.

Cinder se chytla trubky, vytáhla se do stoje a strčila si hášák zpátky do kapsy. „Nikde jsem se to nenaučila. Prostě se

na věci podívám a zjistím, jakým způsobem pracují. Jakmile jednou víš, jak to funguje, přijdeš i na to, jak to opravit.“

Pokusila se vytřást z vlasů zbytky prachu, ale jako by ho v nich měla nekonečnou zásobu.

„Aha, takže ty se jen na něco *podíváš* a zjistíš, jak to funguje,“ pronesl s kamennou tváří Kai. „Nic víc?“

Cinder si utáhla culík a pokrčila rameny. Najednou se cítila rozpacitě. „Je to jen mechanika.“

Kai ji objal jednou rukou kolem pasu a přitáhl ji k sobě. „Ne, je to *působivé*,“ řekl a bříškem palce smetl Cinder cosi z tváře. „A navíc ještě zvláště přitažlivé,“ dodal těsně předtím, než se zmocnil jejích rtů.

Cinder na chvíli ztuhla a potom se polibku poddala. Pokaždé cítila stejné vzrušení, překvapení a euforii. Byl to jejich sedmnáctý polibek (její mozkové rozhraní to tak trochu proti její vůli stále počítalo) a Cinder uvažovala, jestli si na ten pocit někdy zvykne. Na to, že někomu připadá *žádoucí*, když celý život věřila, že v ní nikdo neuvidí nic jiného než bizarní vědecký experiment.

A už vůbec ne nějaký chlapec.

Obzvlášť ne Kai, který byl chytrý, čestný, laskavý a mohl si vybrat kteroukoli dívku. *Kteroukoli*.

Vzdychla a opřela se o něj. Kai se chytil trubky nad hlavou a přitiskl Cinder k ovládacímu panelu počítače. Nebránila se. I když jí tělo neumožňovalo červenat se, pokaždé když se ocitla takhle blízko Kaie, polilo ji nezvyklé horko. Každý nerv v těle jako by bzučel nabitý elektrinou a Cinder věděla, že i kdyby ji políbil po sedmnácti tisících, nikdy se toho nenabaží.

Ovinula mu paže kolem krku a přitiskla se k němu. Jeho teplo se jí vpíjelo do šatů. Připadalo jí to naprosto správně. Prostě dokonalé.

Ale byl tu ještě další pocit a ten vždycky někde číhal připravený zkalit jí radost. Vědomí, že tohle nemůže trvat věčně.

Ne, dokud je Kai zasnoubený s Levanou.

Násilné vniknutí té nevíтанé připomínky Cinder rozzlobilo, takže políbila Kaie prudčeji, ale její myšlenky se nepřestávaly vzpírat. I pokud uspějí a Cinder získá zpátky trůn, bude se od ní čekat, že zůstane na Měsíci jako nová královna. Nebyla sice žádný expert, ale udržovat vztah na dálku mezi dvěma planetami by bylo komplikované.

Vlastně mezi planetou a jejím měsícem.

To je fuk.

Podstatné bylo, že mezi ní a Kaiem bude 384 000 kilometrů vesmírného prostoru, což je opravdu *hodně*, a –

Kai se usmál a přerušil polibek. „Co se děje?“ zašeptal jí do úst.

Cinder se zaklonila, aby na něj mohla pohlédnout. Vlasy mu povyrostly, takže vypadal skoro neudržovaně. Jako princ byl vždycky jako ze škatulky. Ale potom se stal císařem. V týdněch po korunovací se snažil zabránit válce, dopadnout hledanou uprchlici, vyhnout se svatbě a vyrovnat se s vlastním únosem. V důsledku toho se pro něj staly věci jako účes zbytečným luxusem.

Chvilí váhala, než se ho odvážíla zeptat: „Přemýšlíš někdy o budoucnosti?“

Zostrážitel. „Samozřejmě.“

„A... jsem v ní i já?“

Zjihl mu pohled. Pustil trubku nad sebou a zastrčil Cinder uvolněný pramen vlasů za ucho. „To záleží na tom, jestli přemýšlím o dobré, nebo špatné verzi budoucnosti.“

Cinder mu položila hlavu na prsa a Kai si o ni opřel bradu. „Hlavně když jsem aspoň v jedné z nich.“

„Tohle vyjde,“ pronesl Kai do jejích vlasů. „Vyhrájeme.“

Přikývla a byla ráda, že jí nevidí do obličeje.

Porazit Levanu a stát se královnou Měsíce byl jen začátek celé galaxie starostí. Strašně si přála, aby mohla napořád

zůstat jako teď, schovaná v bezpečí této lodi, jen ona a Kai... jenže to byl přesný opak toho, co se muselo stát. Jakmile svrhnou Levanu, Kai se vrátí na Zemi jako císař Východního společenství a jednoho dne bude po svém boku potřebovat císařovnu.

Ona sice má dědičný nárok na Měsíc a může doufat, že jeho obyvatelé dají přednost *komukoli jinému* než Levaně, a to i politicky nezkušené a nedospělé dívce, která je z 36,28 procent kyborg, ale Cinder už zažila předsudky lidí ze Společenství. Něco jí říkalo, že ji tak snadno nepřijmou.

Ani si nebyla jistá, jestli si vůbec přeje stát se císařovnou. Ještě si pořádně nezvykla na to, že je princezna.

„Jedno po druhém,“ zašeptala a snažila se zklidnit rozvířené myšlenky.

Kai ji políbil na spánek (což její mozek nevyhodnotil jako polibek číslo 18) a odtáhl se. „Co tvůj trénink? Jak to jde?“

„Dobře.“ Vymanila se z jeho náruče a zadívala se na motor. „Poslyš, když už jsi tady, nepomohl bys mi s tímhle?“ Protáhla se kolem něj a odklopila panel na stěně, za nímž se skrývalo klubko drátů.

„Tomu říkám nenápadná změna tématu.“

„Já neměním téma,“ řekla, ale nucené odkašlání svědčilo o opaku. „Předělávám základní okruhy, aby lodní systémy pracovaly efektivněji, když jen tak plujeme. Tyhle nákladní lodě jsou stavěné na časté přistávání a starty, ne na stálé –“

„Cinder.“

Sešpulila rty a odpojila několik konektorů. „Trénink jde dobře,“ zopakovala. „Podal bys mi ty štipací kleště, co leží na podlaze?“

Kai se rozhlédl po zemi a potom zvedl dva kusy nářadí.

„Ty v levé ruce,“ řekla. Podal jí je. „Souboje s Vlkem už jsou mnohem lehčí. Ale nedokážu říct, jestli je to proto, že jsem zesílila, nebo kvůli tomu, že on... vždyť víš.“

Nevěděla, jak to popsat. Od chvíle, kdy Scarlet zajali, byl Vlk jen stínem svého dřívějšího já. Jediné, co ho drželo při životě, bylo odhodlání dostat se co nejdříve na Měsíc a zachránit ji.

„Ať už je to, jak chce,“ dodala, „myslím, že mě naučil o používání měsíčního daru všechno, co mohl. Odteď už si musím poradit sama.“ Prohlédla si klubko drátů a porovнала ho s diagramem na svém sítnicovém displeji. „Ne že by to celou dobu nebyla moje hlavní taktika.“ Svráštla obočí a párkrát cvakla kleštěmi. „Tumáš, podrž ty dráty. A ať zůstanou od sebe!“

Kai k ní přistoupil a vzal do ruky dráty, které mu ukázala. „Co se stane, když se dotknou?“

„No, nejspíš nic, ale je tady malá šance na autodestrukci lodi.“ Vytáhla dva z čerstvě ustřižených drátů a začala z nich sestavovat nový okruh.

Kai skoro nedýchal, dokud mu nevezala jeden z nebezpečných drátů z ruky. „Proč netrénuješ na mně?“ zeptal se.

„Netrénuju co?“

„Vždyť víš. To tvoje ovládání myšlenek.“

Zarazila se s kleštěmi nad modrým drátem. „V žádném případě.“

„Proč ne?“

„Slíbila jsem, že na tebe manipulaci nikdy nepoužiju, a hodlám to dodržet.“

„Není to manipulace, když o tom vím.“ Zaváhal. „Aspoň myslím, že ne. Mohli bychom použít nějaké kódové slovo, abych poznal, že mě zrovna ovládáš. Jako třeba ty... Jak že se jim říká?“

„Štípací kleště?“

„Jo, štípací kleště.“

„Ne.“

„Nebo něco jiného.“

„Nebudu na tobě trénovat.“ Strčila si kleště do kapsy, dokončila splétání zbylých drátů a propustila Kaie ze svých služeb. „Tak. Uvidíme, co to udělá.“

„Cinder, nemám nic lepšího na práci. Nemám doslova nic na práci. Za tu dobu, kterou jsem strávil tady na lodi, jsem zjistil, že nemám absolutně žádné praktické dovednosti. Neumím vařit. Neumím nic opravit. Neumím Cress pomoci se sledováním. Nevím nic o zbraních, boji ani... Nejlíp mi jde mluvení, ale to se hodí jen v politice.“

„Nezapomínej na svou schopnost pobláznit každou holku pouhým úsměvem.“

Kaiovi chvíli trvalo, než si ve svém ponoru do frustrace uvědomil, co řekla, ale potom se mu rozjasnila tvář a zešířila se zazubil.

„Jo,“ řekla Cinder a zaklapla panel. „Přesně takovým.“

„Myslím to vážně, Cinder. Chci být užitečný. Chci ti pomáhat.“

Otočila se k němu. Mračila se a přemýšlela.

„Štípací kleště,“ prohlásila.

Kai se napjal a ve tváři se mu objevily pochybnosti. Ale potom zvedl bradu. Věřil jí.

Cinder lehce zatlačila na jeho vůli a přiměla ho natáhnout k ní ruku a vyndat jí montážní klíč ze zadní kapsy kalhot. Nestálo jí to víc úsilí než ovládnutí vlastních kyborgských končetin. Stačilo na to jen pomyslet a přinutila by ho udělat cokoli.

Kai při pohledu na klíč ve své ruce zamrkal. „Nebylo to tak hrozné.“

„Ach, Kaii.“

Pohlédl na ni a potom znovu na klíč, když se mu ruka zvedla do úrovně očí a prsty, které už nepodléhaly jeho vůli, začaly klíčem točit přes hřbet jednoho a pod bříšky druhého prstu. Nejdříve pomalu, potom rychleji, až blýskající se kov vypadal jako nějaký kouzelný předmět.

Kai na to užasle hleděl, ale zároveň mu to bylo trochu nepřijemné. „Vždycky mě zajímalo, jak to děláš.“

„Kaii.“

Pohlédl na ni, klíč mu stále tančil na kloubech ruky.

Cinder pokrčila rameny. „Je to hrozně snadné. Klidně bych u toho mohla zlézat horu nebo... řešit složité matematické rovnice.“

Přimhouřil oči. „Máš v hlavě *kalkulačku*.“

Cinder se zasmála a propustila jeho ruku. Kai uskočil, když klíč zazvonil o palubu. Jakmile si uvědomil, že má končetinu znovu pod kontrolou, sehnul se pro něj.

„To není podstatné,“ prohlásila Cinder. „S Vlkem je to pro mě větší výzva, musím se víc soustředit, ale u pozemšťanů...“

„Jasně, rozumím. Ale co teda *můžu* dělat? Připadám si neužitečný, když se tady courám po lodi... Venku zatím zuří válka, vy všichni spřádáte plány a já jen *čekám*.“

Cinder se zamračila nad bezmocí v jeho hlase. Kai zodpovídal za miliardy lidí a ona věděla, že má pocit, jako by je opustil, přestože neměl na vybranou. Protože *ona* mu nedala na vybranou.

Byl na ni milý. Od té první hádky, když se probral na palubě Zvonečníku, si dával pozor, aby ji nevinil ze své frustrace. Ale stejně to byla její chyba. Věděli to oba a někdy jí připadalo, že je to jako nějaký tanec mezi nimi dvěma, jenže ona nezná správné kroky. Oba se té zjevné pravdě vyhýbali, aby nenarušili porozumění, které společně objevili. To příliši křehké štěstí.

„Jestli máme uspět,“ řekla, „musí se ti podařit přesvědčit Levanu, aby uspořádala svatbu na Měsíci. Takže zatím můžeš přemýšlet o tom, jak to uděláš.“ Předklonila se a zlehka ho políbila na rty. (*Osmnáct.*) „Ještě že jsi tak skvělý řečník.“

Āátá

SCARLET SE PŘITISKLA K OCELOVÝM MŘÍŽÍM A POKOUŠELA SE dosáhnout na větev stromu, která visela kousek od její klece. Kousek... *takový kousíček*. Tyč mříží se jí zarývala do tváře. Natáhla prsty a dotkla se listu a potom kůry a – *jo!*

Prsty obemkla větev. Zacouvala zpátky do klece a větev táhla s sebou. Druhou ruku protáhla mřížemi, ulomila tři olistěné větvíčky a špičku a pustila ji. Větev se vymrštila vzhůru a Scarlet se na hlavu snesl trs drobných neznámých oříšků.

Trhla sebou a čekala, až se strom přestane třást, než obrátila kapuci své mikiny naruby a vysypala z ní oříšky, které jí spadly na hlavu. Vypadaly trochu jako lískové. Kdyby se jí podařilo přijít na to, jak je rozlousknout, mohly by se později hodit k snědku.

Tiché zaškrábání ji vytrhlo z úvah. Zadívala se přes pěšinku zvěřince na bílého vlka, který stál na zadních a předních tlapami tloukl do mříží svého výběhu.

Scarlet si nejednou přála, aby Ryu ty mříže dokázal přeskočit. Zídka výběhu sahala do výše lidského pasu a vlk by

ji měl snadno překonat. Potom by ho Scarlet mohla hladit a drbat za ušima. Jaká by to byla krása mít zase s někým kontakt! Vždycky měla ráda zvířata doma na farmě – aspoň do té doby, než nastal čas je porazit a uvařit z nich ragú –, nikdy si však neuvědomila, jak moc si cení jejich prosté náklonnosti, dokud s ní samotnou nezačali zacházet jako se zvířetem.

Bohužel Ryu ani Scarlet se na svobodu jen tak nedostanou. Podle princezny měl vlk mezi lopatkami implantovaný čip, který by mu do těla vyslal bolestivý elektrický šok, kdyby se pokusil přeskočit hrazení. Ten nebohý tvor se už dávno smířil se svým vězením.

Scarlet pochybovala, že u ní k tomu někdy dojde.

„A dost,“ řekla a zvedla svůj těžce vydobytý úlovek: tři malé větvičky a jednu rozštípnutou větev. Ukázala je vlkovi. Ten zakňučel a nadšeně zatančil kolem zídky svého výběhu. „Na další už nedosáhnu. Tyhle ti budou muset vydržet.“

Ryu zastříhal ušima.

Scarlet se zvedla na kolena – víc se v kleci postavit nemohla –, chytila se mříže nad sebou, namířila jednu ze tří větviček a hodila ji.

Ryu po ní skočil a chytil ji ve vzduchu. Během pár vteřin ji hrdě odnesl ke své hromádce větviček a upustil na ní tu nejnovější. Spokojeně se posadil a jazyk mu visel z tlamy.

„Skvělá práce, Ryu. Moc ses s tím nepáral, co?“ Scarlet si povzddechla a zvedla další větvičku.

Ryu právě vyrazil, když vtom uslyšela kroky na pěšině. Scarlet se napjatě posadila zpátky na paty, když však spatřila mezi stonky cizokrajných květin a popínavých rostlin vlající krémově bílé šaty, oddychla si. Za chvíli už princezna s košíkem v ruce minula zákrut pěšiny.

„Buďte zdraví, přátelé,“ pozdravila princezna Winter.

Ryu upustil nejnovější větvičku na hromádku a posadil se s vypnutou hrudí, jako by jí chtěl projevit patřičnou úctu.

Scarlet se zamračila. „Podlézavče.“

Winter naklonila hlavu jejím směrem. Lokna černých vlasů jí sklouzla do obličeje a zakryla její jizvy.

„Co pro mě dnes máš?“ zeptala se princezny. „Zcestné mumlání a k tomu porci potrhlosti? Nebo je dneska jeden ze tvých lepších dnů?“

Princezna se široce usmála a posadila se před Scarletinu klec, aniž by se starala, jestli si umaže šaty od černého šterku, jímž byla pěšina vysypána. „Dnes mám jeden ze svých lepších dnů,“ odpověděla a položila si košík do klína, „a tak jsem ti přinesla pamlsek a k tomu porci novinek.“

„Počkej, budu hádat. Přestěhují mě do větší klece? Prosím, řekni, že v ní bude aspoň normální záchod. A možná jedno z těch pěkných automatických krmítek jako pro ptáky?“

Přestože ze Scarletiných slov kapal sarkasmus, ve skutečnosti by větší klec s opravdovým záchodem znamenala obrovské zlepšení. Když se nemohla postavit, svaly jí každým dnem ochabovaly a bylo by požehnáním nemuset se spoléhat na strážce, které ji dvakrát denně milostivě odvedou ke korytu v sousedním výběhu, kde vykoná potřebu.

Do koryta.

Winter, jako vždy nevšímavá ke Scarletinu kousavému tónu, se k ní s tajuplným úsměvem naklonila. „Jacin se vrátil.“

Scarlet zaplavily protichůdné pocity. Věděla, že je Winter do tohohle Jacina zakoukaná jako školačka, ale ona sama se s ním setkala, když sloužil divotvůrkyni a zaútočil na Scarlet a její přátele.

Přesvědčila samu sebe, že je mrtvý, protože opak by znamenal, že zabil Vlka i Cinder, a to nemohla přijmout.

„No a?“ vybídla Winter, aby pokračovala.

Winter zajiskřilo v očích. Občas se Scarlet zdálo, že se zdárně obrnila proti princeznině dokonalé kráse – hustým vlasům a snědé pleti, zlatavému odstínu očí a růžovým rtům. Ale potom na ni udělala právě *takový* kukuč a Scarlet roztála a znovu se musela podívat, jak je možné, že to není jen kouzlo měsíčňanů.

Winter začala spiklenecky šeptat. „Tví přátelé jsou naživu.“

Z toho prostého oznámení se Scarlet zatočila hlava. Chvíli jen strnule stála a neodvažovala se doufat. „Víš to jistě?“

„Vím. Říkal, že i kapitán a ta dívka ze satelitu jsou v pořádku.“

Scarlet se sesula na kolena, jako když loutce přestřihnou provázky. „Díky všem hvězdám!“

Byli *naživu*. Poté, co skoro měsíc přežívala jen díky uryputné tvrdohlavosti, měla Scarlet zase konečně důvod k naději. Přišlo to tak náhle a nečekaně, až se jí samou radostí zatočila hlava.

„Prý ti mám vyřídit,“ pokračovala Winter, „že Vlkovi moc chybíš. Tedy, přesná Jacinova slova zněla, že už z Vlka všichni šileli, protože po tobě pořád trapně kňučel. Není to rozto milé?“

Něco uvnitř Scarlet povolilo. Od příletu na Měsíc neplakala, tedy pokud nepočítala slzy bolesti a blouznění z fyzického a psychického mučení. Ale teď se v ní všechen ten strach, panika a hrůza vzedmuly a Scarlet už se nedokázala ovládat, nedokázala ani přemýšlet, jen nezadržitelně vzlykala a utápěla se v slzách.

Byli *naživu*. Všichni byli *naživu*.

Věděla, že Cinder tam venku pořád někde je. I sem do zvěřince se doneslo, že pronikla do Novopekingského paláce a unesla císaře. Když se to doslechla, cítila se Scarlet celé dny trošku samolibě, přestože se na tom únosu sama nijak nepodílela.

Ale nikdo se nezmínil o žádných komplikcích. Nikdo nic neříkal o Vlkovi, kapitánovi nebo o tom děvčeti z družice, které se snažili zachránit.

Utřela si nos a odhrnula si mastné vlasy z tváře. Winter sledovala Scarletin projev emocí, jako když člověk sleduje motýla, který se klube z kukly.

„Děkuju,“ řekla Scarlet a hlas jí přeskočil dalším vzlykem. „Děkuju, že jsi mi to řekla.“

„Ale samozřejmě. Vždyť jsi moje kamarádka.“

Scarlet si dlaní přejela oči a poprvé neodporovala.

„A teď pamlssek.“

„Nemám hlad.“ To sice nebyla pravda, ale Scarlet začínala nesnášet, že se stává závislou na Winteřině laskavosti.

„Ale je to bombón s příchutí kyselého jablka. Tady na Měsíci je to lahůdka, kterou...“

„Kterou máš ráda. Jo, já vím. Ale já nemám...“

„Myslím, že bys ho měla sníst.“ Princezna se tvářila nevinně i významně zároveň, tak jak to uměla jen ona. „Myslím, že by ti udělal dobře,“ pokračovala a prostrčila krabičku mřížemi. Počkala, dokud si ji Scarlet nevzala, pak vstala a zamířila naproti k Ryuovi. Dřepla si, aby vlka láskyplně podržela za ušima, a potom se naklonila přes hrazení a začala sbírat klacíky z hromádky.

Scarlet zvedla víčko krabičky a uviděla bombón podobný červené skleněné kuličce na lůžku z karamelizovaného cukru. Od chvíle, kdy ji tady zavřeli, už jí Winter přinesla spoustu pamlsků. Většina z nich obsahovala léky proti bolesti. I když už Scarlet téměř necítila bolest na místě chybějícího prstu, který jí usekli během výslechu u královny, sladkosti jí pomáhaly snášet útrapy života v těsném prostoru.

Když však vyjmula bombón z krabičky, spatřila pod ním něco nečekaného. Ručně psaný vzkaz.

Trpělivost, přítelkyně. Letí si pro tebe.

Honem krabičku zase zavřela, než skrytý obsah zachytí bezpečnostní kamera za jejími zády, a s bušícím srdcem si strčila bombón do úst. Zavřela oči a sotva vnímala křupnutí krusty a sladkokyselou chuť náplně.

„Když jsi mluvila u soudu...“ ozvala se opět Winter, když se k ní vrátila s otýpkou větviček v podpaží a položila ji tak, aby na ni Scarlet dosáhla. „Předtím jsem tomu nerozuměla, ale teď už ano.“

Scarlet polkla příliš rychle. Bombón jí sklouzl do krku a kousky krusty ji zaškrábaly v hrdle. Zakašlala a přála si, aby s sebou princezna přinesla i trochu vody. „Čemu přesně? Jestli si vzpomínáš, byla jsem tam pod velkým tlakem.“

„Té části o Linh Cinder.“

Aha. Té části, že Cinder je ztracená princezna Selene. Pravá královna Měsíce.

„A co s ní?“ řekla a podezřívavě se naježila. Prozradil jí Jacin něco o Cinderiných plánech na znovuzískání trůnu? A na čí straně vůbec byl, když strávil týdny po boku jejích přátel a teď se zase vrátil k Levaně?

Winter dlouho dumala, než odpověděla další otázkou. „Jaká je?“

Scarlet si špičkou jazyka zamyšleně přejížděla po stoličkách. Jaká Cinder byla? Neznala ji moc dlouho. Byla skvělá mechanická. Působila čestně, statečně a odhodlaně, když šlo o to udělat, co bylo třeba... ale Scarlet tušila, že Cinder není vždy tak sebejistá, jak se snažila působit.

Taky se hrozně zakoukala do císaře Kaie, stejně jako Winter do Jacina, i když Cinder se mnohem usilovněji snažila tvářit, že tomu tak není.

Jenže na to se Winter neptala. „Je jiná než Levana, pokud tě to zajímá.“

Winter vydechla, jako by z ní spadla tíha strachu.

Ryu zakňučel a převalil se na záda. Toužil po jejich pozornosti.

Winter vzala klacík z hromádky a hodila mu ho. Vlk vyskočil a běžel pro něj.

„Ten tvůj vlčí kamarád,“ řekla Winter. „Je jedním z královniných vojáků?“

„Už ne,“ vyhrkla Scarlet. Vlk už královně nikdy patřit nebude. Dokud do toho bude mít Scarlet co mluvit.

„Ale *byl* jím a teď je z něj zrádce.“ Princezna působila nepřítomně a hleděla kamsi ke hvězdám, i když se Ryu vrátil a položil klacík vedle mříží a založil novou hromádku. „Podle toho, co vím o jejich vojácích, nemělo by být něco takového možné. Aspoň dokud je ovládají divotvůrci.“

Scarlet bylo najednou teplo a rozepnula si mikinu. Měla ji špinavou, propocenou a od krve, ale dokud ji nosila, cítila se spojená se Zemí, domovskou farmou a svou babičkou. Připomínalo jí to, že je stále člověkem, přestože ji drží v kleci jako zvíře.

„Vlkův divotvůrce je mrtvý,“ řekla, „ale Vlk s ním bojoval, i když byl ještě naživu.“

„Možná u něj udělali chybu, když mu změnili nervovou soustavu.“

„Nešlo o žádnou chybu,“ ušklíbla se Scarlet. „Vím, že si myslí, kdovíjak nejsou chytří, když dodávají vojákům geny divokých vlků. Instinkty lovit a zabíjet. Ale podívej se na Ryua.“ Vlk si lehl na zem a okusoval klacík. „Součástí jeho přirozenosti je taky hrát si a mít rád. Kdyby měl družku a vlčata, pak by mu instinkt velel chránit je za každou cenu.“ Scarlet si namotávala na prst šňůrku od mikiny. „A přesně to Vlk udělal. Chránil mě.“

Zvedla z hromádky před svou klecí další klacek. Ryu zbystril, ale Scarlet jen přejela prsty po odlupující se kůře. „Bojím se, že už ho nikdy nevidím.“

Winter prostrčila ruku skrz mříže a hřbetem ruky pohladila Scarlet po vlasech. Scarlet ztuhla, ale neodtáhla se. Jakýkoli dotek byl dar.

„Neboj se,“ řekla Winter. „Dokud jsi můj mazlíček, královna tě nezabije. Budeš mít možnost říct Vlkovi, že ho miluješ.“

Scarlet se zamračila. „Já nejsem tvůj mazlíček, stejně jako už Vlk nepatří Levaně.“ Tentokrát se odtáhla a Winter klesla ruka do klína. „A ne že bych ho *milovala*. To jen, že...“

Zaváhala a Winter opět naklonila hlavu na stranu a se zvědavostí v očích se na ni upřeně zahleděla. Scarlet znervózňovalo, že ji psychicky analyzuje někdo, kdo si každou chvíli stěžuje, že zdi paláce roní krvavé slzy.

„Vlk je to jediné, co mám,“ pokoušela se všechno blíže vysvětlit. Bez nadšení hodila klacek přes pěšinu. Přistál nedaleko Ryuových tlap, ale ten se na něj jen díval, jako by mu klacík za tu námahu nestál. Scarlet svésila ramena. „Potřebuju ho stejně, jako on potřebuje mě. To ale neznamená, že je to láska.“

Winter sklopila řasy. „Ve skutečnosti, drahá přítelkyně, myslím, že *právě* to je láska.“

KAPITOLA

Šestá

„TATO DVĚ ZPRAVODAJSTVÍ OBSAHUJÍ PROHLÁŠENÍ OD TĚ SER-
vírky, Emílie Monfortové,“ oznámila Cress, přejela prsty po obrazovce v hangáru a vyvolala obrázek blondaté dívky, která hovořila s reportéry. „Prý dohlíží na Benoitovu farmu a sady, zatímco je Scarlet pryč. Tady prohlašuje, že je to spousta práce, a vtipkuje, že jestli se Benoitovi brzy nevrátí, bude muset začít rozprodávat slepice.“ Cress zaváhala. „Nebo to možná nebyl vtip. Nejsem si jistá. A tady mluví o Thornem a Cinder, kteří přiletěli na farmu a k smrti ji vyděsili.“

Ohlédla se přes rameno, jestli Vlk stále poslouchá. Oči měl nalepené na obrazovce, vraštil obočí, tichý a zachmuřený jako vždycky. Když nic neříkal, Cress si odkašlala a poklepala na novou záložku. „Co se týče finanční stránky, Michelle Benoitová byla přímým vlastníkem pozemku a tyto bankovní výpisy ukazují, že daň z majetku a daň z příjmu se nadále automaticky strhávají. Nastavím platby i za pronájem pracovních androidů. Za uplynulý měsíc není zapláceno, ale napravím to, a podle všeho byla dostatečně dlouho věrnou zákaznicí, takže nepřestali kvůli jedné zmeškané platbě pracovat.“ Zvětšila zrnitou fotku. „Tohle je satelitní snímek z doby před

šestatřiceti hodinami a je na něm vidět celý tým androidů a dvou lidských předáků, jak pracují na sklizni.“ Zastrčila si pramen vlasů za ucho a otočila se k Vlкови. „Účty jsou zaplacené a o zvířata i úrodu je postaráno. Zákazníci, kteří čekali pravidelnou dodávku, jsou nejspíš naštvaní, že Scarlet zmizela, ale nic horšího se zatím nestalo. Odhaduju, že všechno vydrží v chodu zhruba další dva nebo tři měsíce.“

Vlk nespouštěl nešťastný pohled ze satelitního snímku. „Má tu farmu ráda.“

„A bude na ni čekat, dokud ji nepřivezeme zpátky.“ Cress mluvila co nejoptimističtěji. Chtěla dodat, že Scarlet bude v pořádku a že se každým dnem blíží k její záchraně, ale radši se kousla do jazyka. Ta slova všichni poslední dobou pronášeli tak často, až začínala ztrácet význam, dokonce i pro ni.

Pravdou bylo, že nikdo z nich neměl tušení, jestli je Scarlet ještě naživu nebo v jakém stavu ji najdou. Vlk o tom věděl svoje.

„Mám ti najít ještě něco dalšího?“

Vlk zavrtěl hlavou, ale pak se zarazil. Pohlédl na ni a v očích se mu zračila zvědavost.

Cress polkla naprázdno. I když si Vlka během pobytu na lodi postupně oblíbila, stále ji svým způsobem děsil.

„Dokážeš vyhledat informace o lidech na Měsíci?“

Omluvně svésila ramena. „Kdyby se o ní dalo něco najít, už bych –“

„Nemyslím Scarlet,“ řekl a její jméno znělo z jeho úst drsně. „Zajímali by mě mí rodiče.“

Cress zamžikala. *Rodiče?* Vlka si nikdy s rodiči nepředstavovala. Představa, že tento mohutný muž byl kdysi bezbranným dítětem, jí nějak neseseděla. Vlastně si nedokázala žádného z královských vojáků představit s rodiči jako malé děti. Ale samozřejmě, že jimi byli – kdysi.

„Aha. Jasně,“ vykotala a uhladila si sukni obnošených bavlněných šatů, které si s sebou vzala z družice, což jí při-

padalo už strašně dávno. Přestože jeden den nosila jednu z vojenských uniforem, které našla ve své kajutě, kvůli životu strávenému naboso a v jednoduchých šatech jí připadala těžká a nepohodlná. Navíc jí byly všechny kalhoty příliš dlouhé. „Myslíš, že je uvidíš? Až budeme na Měsíci?“

„Není to prioritá.“ Pronesl to jako nějaký vojenský generál, ale jeho výraz prozrazoval víc emocí než jeho hlas. „Ale nezlobil bych se, kdybych zjistil, jestli ještě žijí. Možná je zase někdy uvidím.“ Na čelisti se mu napnul sval. „Bylo mi dvanáct, když mě odvedli. Musí si myslet, že jsem mrtvý. Nebo že je ze mě monstrum.“

To prohlášení plně souznělo s Cressinými pocity. Celých šestnáct let si i její otec myslel, že je mrtvá, a jí zase řekli, že se jí rodiče dobrovolně vzdali při hromadné likvidaci měsíčních skořápek. Sotva se s otcem opět setkala, zemřel na letumózu v laboratoři v Novopekingském paláci. Chtěla po něm truchlit, ale víc ji trápilo, že přišla o všechn jejich společný čas a že ho nemohla pořádně poznat.

Stále o něm přemýšlela jako o doktoru Erlandovi, podivínském mrzoutském staříkovi, který spustil losování kyborgů ve Východním společenství. A který se podílel na nelegálním obchodování se skořápkami v Africe.

Ale také pomohl Cinder uprchnout z vězení.

Udělal spoustu věcí – některé dobré, některé příšerné. A to všechno jen proto, jak jí sdělila Cinder, aby ukončil Levatinu vládu. Aby pomstil svou dceru. Aby pomstil ji.

„Cress?“

Trhla sebou. „Promiň. Já... nemůžu se odsud dostat do měsíční databáze. Ale až budeme na Měsíci...“

„Nevadí. Není to důležité.“ Vlk se opřel o stěnu kokpitu a zabořil ruce do rozčuchaných vlasů. Vypadal, že se každou chvílí sesype, ale poslední dobou tak vypadal pořád. „Prioritou je Scarlet. Jedinou prioritou.“

Cress zvažovala, zda se nemá zmínit, že svržení Levany a korunování Cinder královnou jsou také vcelku důležité záležitosti, ale nenašla k tomu odvahu.

„Zmínil ses o svých rodičích před Cinder?“

Naklonil hlavu na stranu. „Proč?“

„Nevím. Říkala, že na Měsíci nemáme žádné spojence... a že by se hodilo mít nějaké konexe. Třeba by nám pomohli.“

Vlkovi potemněl pohled, měl zamýšlený a zároveň rozmrzelý výraz. „Ohrozili bychom je tím.“

„Myslím, že Cinder nejspíš ještě ohrozí hodně lidí.“ Cress si chvíli okusovala spodní ret, pak si povzdechla. „Potřebuješ ještě něco?“

„Urychlit čas.“

Cress svěsila ramena. „Myslela jsem třeba... jídlo nebo něco. Kdy jsi naposledy jedl?“

Vlk se nahrbil a jeho provinilý výraz mluvil za vše. Už slyšela o jeho neukojitelném hladu a rychlém metabolismu, kvůli nimž byl neustále jako na jehlách a pořád v pohybu. Od svého příchodu na palubu nic z toho prakticky neviděla a poznala, že především Cinder si o něj dělá starosti. Jedině když probírali strategii Cindeřiny revoluce, trochu ožil a začínal a povoloval pěsti jako bojovník, jímž měl být.

„Dobře. Udělám ti sendvič.“ Cress vstala, sebrala odvahu, dala ruku v bok a svým nejrozkazovačnějším tónem Vlkovi nařídila: „A ty ho celý sníš a nebudeš protestovat. Musíš si udržet sílu, jestli nám a Scarlet máš být co platný.“

Vlk pozvedl obočí nad její nově objevenou kuráží.

Cress zrudla. „Nebo... aspoň sněz nějaký kompot a tak.“

Jeho výraz zjihl. „Sendvič zní dobře. S... rajčaty, jestli nám ještě nějaká zbyla. Prosím.“

„Samozřejmě.“ Zhluboka se nadechla, popadla přenosnou obrazovku a zamířila ke kuchyni.

„Cress?“

Zastavila se a otočila, ale Vlk hleděl do země a ruce měl zkřížené na hrudi. Vypadal stejně rozpačitě, jako se obvykle cítila ona.

„Děkuju.“

Srdce jí přetévalo soucitem. Na jazyk se jí řinula slova útěchy – *Scarlet bude v pořádku. Bude v pohodě.* –, ale Cress je honem spolkla.

„Nemáš zač,“ odpověděla, než odběhla zpátky do spojovací chodby.

Dorazila skoro až ke kuchyni, když uslyšela, jak ji Thorne volá. Zastavila se a vrátila se k posledním dveřím, které byly lehce pootevřené, a zatlačením je otevřela. Kapitánova kajuta byla největší na lodi a také jediná místnost bez paland. Přestože už Cress byla uvnitř mnohokrát, aby mu pomohla s očními kapkami, které vyrobil doktor Erland na zhojení Thorneho poškozeného očního nervu, nikdy se tam nezdržela dlouho. I s dveřmi otevřenými dokořán jí to uvnitř připadalo příliš intimní a osobní. Na jedné stěně visela ohromná mapa Země, plná Thorneho ručně psaných poznámek a označených míst, která navštívil a kam se chtěl podívat, společně s tuctem modelů různých kosmických lodí rozházených po kapitánově stole včetně výrazného Zvonečníku 214. Postel nikdy nebyla ustlaná.

Poprvé, když do Thorneho kajuty přišla, se ho zeptala na tu mapu a potom zaujatě poslouchala, když jí vyprávěl o věcech, které viděl, od starobylých ruin přes životem kypící metropole a deštné pralesy až po pláže s bílým pískem. Když jí ta místa líčil, naplňovalo ji to touhou. Líbilo se jí na lodi – bylo tu více místa než na její družici a se zbytkem posádky navázala vztah podobný přátelství. Ale ještě toho viděla ze Země tak málo a při představě, že by to všechno mohla vidět po Thorneho boku, prsty propletené s jeho..., se jí pokaždé zrychlil tep.

Thorne seděl uprostřed kajuty na podlaze a v ruce držel přenosnou obrazovku, na délku paže od obličejce.

„Volal jsi mě?“ zeptala se.

Na tváři se mu objevil uličnický nadšený úsměv. „Cress! Myslel jsem si, že jsem slyšel tvé kroky. Pojď sem.“ Zakroužil celou paží, jako by ji k sobě mohl přitáhnout pomocí vakua, jež vytvořila.

Když k němu došla, Thorne šátral rukou kolem sebe, dokud nenašel její zápěstí, a stáhl ji vedle sebe.

„Konečně to začíná fungovat,“ prohlásil a volnou rukou opět zvedl přenosnou obrazovku.

Cress při pohledu na ni zamrkala. Odehrávala se tam nějaká telenovela, ale zvuk byl vypnutý. „Byla rozbitá?“

„Ale ne, ten roztok. Zabírá to. Vidím...“ pustil její zápěstí a zamával prstem směrem k obrazovce „...namodralé světlo. A světla na stropě.“ Zaklonil se s očima široce rozevřenými a panenkami rozšířenými, jak se snažily pojmout co největší množství informací. „Jsou žlutější než na té obrazovce. Ale vidím. Světlo a tmu. Rozmazané stíny.“

„To je báječné!“ Přestože si doktor Erland myslel, že se Thornemu zrak zlepší zhruba za týden, čas minul a k žádnému zlepšení nedošlo. Už tomu byly téměř dva týdny, co začal kapky užívat, a Cress věděla, že to čekání znamená těžkou zkoušku i pro Thorneho neutuchající optimismus.

„Já vím.“ Pevně zavřel oči a opět sklonil hlavu. „Až na to, že mě z toho bolí hlava.“

„Neměl byste to přehánět. Ještě si je namůžete.“

Přikývl a přitiskl si na oči dlaň. „Možná bych měl zase nosit pásku. Než se mi zostří zrak.“

„Tady je.“ Cress vstala a našla pásku a lahvičku s očními kapkami – téměř prázdnou – mezi modely lodí. Když se otočila, Thorne hleděl na ni, nebo spíš skrz ni, a vraštil obočí. Cress ztuhla.

Už dlouho se na ni *nedíval*, naposledy když bojovali o holý život. To bylo ještě předtím, než jí ostříhal vlasy. Někdy si říkala, kolik si toho pamatuje z jejího vzhledu a co si asi pomyslí, až ji uvidí znovu... v podstatě poprvé.

„Trochu vidím tvůj stín,“ řekl a naklonil hlavu. „Jakoby rozmazanou siluetu.“

Cress hlasitě polkla a potom mu složila slepeckou pásku do dlaně. „Dejte tomu čas,“ nabádala ho a předstírala přitom, že ji představa, jak si ji prohlíží a čte si v její tváři jako v otevřené knize, vůbec neděsí. „V doktorových poznámkách stálo, že v následujících týdnech se váš optický nerv už bude hojit sám.“

„Doufejme, že se po tomhle léčba zrychlí. Nelíbí se mi, když vidím jen šmouhy a stíny.“ Zmáčkl pásku v pěstích. „Chtěl bych zase jednou jen otevřít oči a vidět tě.“

Cress se nahrnula krev do tváří, ale význam jeho slov jí nestačil úplně dojít, když se Thorne zasmál a poškrábal se na uchu. „Chci říct i všechny ostatní, samozřejmě.“

Potlačila počátek blaženého úsměvu a v duchu se po tisíci proklínala, že si pořád dělá naděje, když jí dal jasně najevo, že ji nepovažuje za víc než dobrou kamarádku a věrnou členku své posádky. Už se jí nepokusil znovu políbit, ne od té bitvy na střeše paláce. Někdy jí připadalo, že s ní flirtuje, ale potom začal flirtovat i s Cinder nebo Iko, a Cress si připomněla, že pro něj nejsou náhodný dotek či úsměv ničím zvláštním, na rozdíl od ní.

„Samozřejmě,“ řekla a ustoupila zpátky ke dveřím. „Samozřejmě, že chcete vidět všechny.“

Potlačila povzdech a uvědomila si, že se bude muset naučit nezírat na něj tak často, jak byla zvyklá, jinak nemá šanci, že se jí podaří zamaskovat skutečnost, že navzdory jeho snahám přesvědčit ji o opaku je do něj pořád beznadějně zamilovaná.

KAPITOLA

Šedmá

JACIN SE S TRHNUTÍM PROBUDIL. BYL MOKRÝ, LEPKAVÝ A BYL

cítit sírou. Hrdlo a plíce mu hořely – ne bolestí, ale jako by je špatně používal a ony mu to chtěly dát patřičně najevo. Instinkt mu říkal, že není v bezprostředním ohrožení, ale mlha v hlavě ho znervózňovala. Když odlepil víčka od sebe, do očí se mu zabodla záře stropních světel. Zkřivil tvář a opět oči zavřel.

Zaplavily ho vzpomínky. Soud. Bičování. Čtyřicet otupujících hodin, které strávil připoutaný ke slunečním hodinám. Uličnický úsměv, který měla Winter jen pro něj. Odvoz na kliniku a lékař, který připravoval jeho tělo k ponoření.

Dosud byl na klinice. V nádrži pro podporu života.

„Nehýbejte se,“ řekl něčí hlas. „Ještě odpojujeme pupečníky.“

Pupečníky. To slovo znělo na vynález, do něhož jej strčili, příliš krvavě a organicky.

Ucítil štípnutí na paži a zatahání za kůži, jak mu vytahovali sérii jehel, potom praskání elektrod, když mu odtrhávali z hrudi a hlavy senzory, jejichž šňůry se mu zamotávaly do vlasů. Znovu zkusil otevřít oči a zamrkal do jasného světla. Nad ním se tyčil doktorův stín.

„Dokážete se posadit?“

Jacin vyzkoušel prsty, ohnul je v husté hmotě, na níž ležel. Chytil se boků nádrže a vyhoupl se nahoru. Nikdy předtím to nezažil – nikdy nebyl tak vážně zraněn, aby to potřeboval –, a přestože byl zmatený, když se poprvé probudil, teď už cítil, že má v hlavě překvapivě jasno.

Pohlédl na své tělo. V pupku, chloupkách na nohou a na ručnίκu v klíně zůstaly zbytky modrého gelu z nádrže.

Dotkl se jedné ze zubatých žízev, které se mu táhly přes břicho. Vypadala, jako by se zhojila už před lety. To nebylo špatné.

Doktor mu podal dětský kalíšek s oranžovou sirupovitou tekutinou. Jacin se díval na jeho neposkvrněný laboratorní plášť, na visačku se jménem na hrudi, na jeho jemné ruce, zvyklé držet přenosné obrazovky a injekční stříkačky, ne pistole a nože. Pocítil bodnutí žárlivosti, připomínku toho, že sám by si zvolil podobný způsob života, kdyby měl na vybranou. Kdyby Levana nerozhodla za něj, když ho vybrala pro královskou stráž. Přestože mu nikdy nahlas nevyhrožovala, Jacin od začátku věděl, že jeho případné vybočení z řady odnese Winter.

Na jeho snu stát se lékařem už dávno nezáleželo.

Obrátil do sebe obsah kalíšku a spolu s ním polkl i své myšlenky. Snění bylo pro lidi, kteří neměli nic lepšího na práci.

Lék chutnal hořce, ale pálení v krku začalo polevovat.

Když vrátil doktorovi prázdný kalíšek, všiml si postavy stojící u dveří. Lékaři i sestry, kteří něco kutili kolem úložných buněk, nespočtu dalších nádrží, kontrolovali diagnostiku a něco zapisovali do portů, si jí nevšimli.

Divotvůrce Aimery Park. Vyšňořený ve svém zářivě bílém plášti vypadal samoliběji než kdy jindy. Královnin nový honící pes.

„Sir Jacin Clay. Vypadáte svěže.“

Jacin nevěděl, zda mu po té lázni v nádrži bude hlas fungovat, a nechtěl, aby jeho první slova k divotvůrci byla jen trapným zachraptěním. Ale odkašlal si a připadal si skoro normálně.

„Jsem zde, abych tě odvedl na setkání s Jejími Veličenstvem. Třebaže jsi ztratil své čestné postavení ve službách královského doprovodu, máme v úmyslu najít pro tebe jiné využití. Předpokládám, že jsi schopen návratu do aktivní služby?“

Jacin se snažil, aby na něm nebylo vidět, že se mu ulevilo. Poslední, co si přál, bylo stát se osobním strážcem dalšího vrchního divotvůrce – obzvlášť když jím teď byl Aimery. Vypěstoval si k tomu muži, který svou manipulací týral nejednoho palácového sluhu a jehož chlípný pohled příliš často spočinul na Winter, mimořádný odpor.

„Myslím, že ano,“ odpověděl. Jeho hlas zněl trochu nepoužívaně, ale nijak strašně. Opět polkl. „Smím požádat o novou uniformu? Ručník mi pro výkon funkce nepřípadá nejnvhodnější.“

Aimery se ušklíbl. „Sestra tě odvede do sprch, kde na tebe bude čekat uniforma. Vyzvednu tě u zbrojnice, až budeš připraven.“

Sklepení pod Měsíčním palácem bylo vytesáno z dávno prázdných lávových tunelů, jeho stěny tvořil hrubý černý kámen a osvětlovaly je řídky roztroušené světelné koule. Královna ani její dvůr sklepení nikdy nespatriili, nikdo si proto nedělal starosti s jeho zkrášením, aby odpovídalo zbytku paláce s naleštenými bílými povrchy a křišťálovými okny, v nichž se nic neodráželo.

Jacinovi se tam docela líbilo. Tady dole člověk snadno zapomněl, že je pod hlavním městem. Bílé město Artemida

se svým rozlehlým kráterovým jezerem a vysokými věžemi stálo na pevných základech psychické manipulace a vymývání mozku. Oproti tomu lávové tunely byly studené, hrubé a stejně přirozené jako krajina mimo kopule. Na nic si nehrály. Nehalily se do okázalých ozdob a pozlátka, aby skryly ty hrozná věci, jež se udály v jejich zdech.

Stejně však Jacin spěšně mířil ke zbrojnici. Necítil žádné zbytky bolesti, pouze si pamatoval každé šlehnutí a zradu vlastní ruky třímající důtky. Na podobné věci byl ale zvyklý. Od doby, co se stal členem královniny osobní stráže, si nepripadal tak úplně pánem svého vlastního těla.

Aspoň byl doma, ať už to dopadne jakkoli. Opět mohl dohlížet na svou princeznu. Opět se ocitl pod palcem Levany.

Férový obchod.

Přestal myslet na Winter a zahrnul ke zbrojnici. Ohrožovala jeho těžce získanou neutralitu. Když na ni pomyslel, zapomínal dýchat.

Aimeryho nikde neviděl, ale u zamřížovaných dveří do zbrojnice stáli dva strážci a třetí seděl za stolem uvnitř, všichni v šedočervených uniformách královské stráže, identických s Jacinovou až na kovově lesklé runy na prsou. Jacin měl vyšší hodnost než všichni tři. Obával se, že kvůli času strávenému s Linh Cinder přijde o své postavení královského strážce, ale zřejmě to, že ji zradil, mělo přece jen nějakou cenu.

„Jacin Clay,“ řekl a přistoupil ke stolu, „hlásím se znovu do služby Jejímu Veličenstvu.“

Strážce oskenoval holografickou tabulku a stroze přikývl. Za jeho zády se nacházely další zamřížované dveře a za nimi se ve stínu polic skrývaly zbraně. Přinesl bednu s pistolí a náhradními náboji a otvorem v mřížích ji posunul po stole k němu.

„Měl jsem nůž.“

Muž se zamračil, jako by jeden ztracený nůž představoval největší nepříjemnost za celý den, sklonil se a nakoukl do skříně.

Zatímco se muž hrabal ve skříně, Jacin vyndal zásobník a zase ho zasunul zpátky. Když si zastrkoval zbraň do pouzdra, muž mu hodil na stůl nůž. Ten sklouzl po jeho povrchu a přeletěl přes okraj. Jacin ho chytil ve vzduchu, než se mu stihl zabodnout do stehna.

„Díky,“ zamumlal a otočil se.

„Zrádce,“ zasykl polohlasně jeden ze strážců u dveří.

Jacin zatočil nožem strážci pod nosem a zasunul si ho do pouzdra na opasku, aniž by se na muže jedinkrát podíval. Svým rychlým kariérním postupem si získal mnoho nepřátel, pitomců, kteří si mysleli, že Jacin nějak podváděl, když se tak mladý dostal na takovou žádanou pozici. Zatímco ve skutečnosti ho královna chtěla mít pod dohledem a jeho prostřednictvím i Winter.

Když je nechával za sebou, tunelem se rozléhalo klapání jeho bot. Zahnul za roh a nezpomalil, ani sebou necukl, když uviděl Aimeryho čekat u výtahu.

Když se k němu přiblížil na šest kroků, Jacin se zastavil a přitiskl si pěst k hrudi.

Aimery ustoupil a mávl paží ke dveřím výtahu. Dlouhý rukáv bílého pláště mu při tom zavlál. „Nenechme Její Veličenstvo čekat.“

Jacin bez odmlouvání nastoupil a postavil se na obvyklé místo u dveří s pažemi přitisknutými k bokům.

„Probíral jsem s Jejím Veličenstvem tvůj další úkol po soudu,“ oznámil mu Aimery, jakmile se dveře výtahu zavřely.

„Už se nemůžu dočkat služby.“ Pouze léta cviku dokázala zamaskovat, jak odpornou pachutí mu ta slova zanechala v ústech.

„Stejně jako my se nemůžeme dočkat, až nás opět přesvědčíš o své loajalitě.“

„Budu sloužit tak, jak Její Veličenstvo uzná za vhodné.“

„Dobře.“ Divotvůrce se opět pousmál a tentokrát se v jeho úsměvu zračil podezřelý chlad. „Její královská Výsost, princezna osobně, požádala o tvé služby.“

Jacinovi se stáhly útroby. Nedokázal se tvářit netečně, když mu hlavou vířily myšlenky.

Prosím, prosím, vy záštiplné hvězdy, nenechte Winter provést nějakou hloupost.

„Pokud tvé služby splní očekávání Jejího Veličenstva,“ pokračoval Aimery, „vrátíme ti tvé původní postavení.“

Jacin sklonil hlavu. „Z celého srdce vítám tuto příležitost dokázat svou loajalitu.“

„O tom v nejmenším nepochybují, sire Clayi.“

DVEŘE VÝTAHU SE OTEVŘELY DO KRÁLOVNINA SLUNEČNÍHO

salónku – osmiúhelníkové místnosti se všemi stěnami prosklenými. Válcovitá kabina výtahu samotného byla prosklená a nacházela se v centru místnosti, aby na žádné straně nezakrývala výhled. Salónek měl jednoduchou výzdobu – štíhlé bílé sloupy a skleněnou kupoli místo stropu podobnou té, která se klenula nad městem. Tato věž, tato konkrétní místnost, byla nejvyšším bodem v Artemidě a výhled na všechny ty bílé a třpytící se budovy pod nimi a hvězdnou šperkovnici nahoře na obloze předčil jakoukoli výzdobu.

Jacin zde byl se Sybil mnohokrát, ale nikdy za účelem osobní audience u královny. Přiměl se ke klidu. Pokud si bude dělat starosti, královna to pozná, a poslední, co by si přál, bylo, aby někdo zpochybnil jeho věrnost koruně.

Přestože na vyvýšeném stupínku stálo zdobené křeslo, královna v něm neseseděla. Stála u okna. Sklo bylo křišťálově čiré a nic se v něm neodráželo. Jacin neměl tušení, jak se jim povedlo takové sklo vyrobit, ale palác ho byl plný.

Sir Jerrico Solis, kapitán stráží a technicky vzato Jacinův nadřízený, byl rovněž přítomen, ale Jacin mu nevěnoval jediný pohled.

„Má královno,“ pronesl Aimery, „vyžádala jste si sira Jacina Claye.“

Jacin poklekl na jedno koleno, když se královna otočila. „Můžeš vstát, Jacine. Jsi laskavý, že jsi přišel.“

No nebylo to od ní milé.

Vstal a opovázil se jí pohlédnout do očí.

Královna Levana byla děsivě krásná, s jasně rudými rty a pletí jako z bílého mramoru. To vše byla samozřejmě iluze. Všichni to věděli, ale na tom nezáleželo. Při pohledu na ni se každému smrtelníkovi tajil dech.

Nicméně – a tuhle myšlenku si Jacin dokonce i myslel jen velmi potichu – z princezny se také tajil dech, a navíc si dokázala najít cestu k lidskému srdci.

„Sire Clayi,“ oslovila ho královna medovým hlasem, tak odlišným od toho, který používala u soudu. „S Aimerym jsme probírali tvůj nečekaný, byť radostný, návrat. Ráda bych, aby ses brzy vrátil na svou původní pozici. Naše stráž tě postrádá.“

„Jak přikážete, Vaše Veličenstvo.“

„Vzala jsem v úvahu zprávu, kterou jsi poslal divotvůrkyni Miře před smrtí, i dva roky tvé věrné služby. Také jsem svůj tým nechala prověřit tvá tvrzení o tom... zařízení, jež Linh Garan vynalezl, a zdá se, že jsi měl pravdu. Předvedl prototyp, který na Pozemském sjezdu vynálezců před mnoha lety nazval bioelektrická ochrana. Shodou okolností jsme tímto zjištěním rovněž vyřešili záhadu, na niž letos narazila smečka mých zvláštních agentů v Paříži. Víme, že Linh Cinder nebyla jediná, kdo měl toto zařízení nainstalováno... její dlouholetá ochránkyně, žena jménem Michelle Benoitová, také jedno měla. Můžeme jen hádat, kolik jich ještě existuje.“

Jacin mlčel, ale srdce se mu při té novině zatetelilo. Cinder si byla celkem jistá, že žádné další nevyrobili, ale třeba se

mýlila. A pokud se mýlila... pokud jich opravdu bylo víc... mohl by Winter jedno opatřit. Mohl by ji zachránit.

„Ale to je jedno,“ prohlásila Levana a mávla odmítavě rukou. „Už podnikáme kroky, aby se takový vynález nikdy nedostal na pozemský trh. Zavolala jsem tě, abych s tebou probrala, co uděláme s *tebou*. A já pro tebe mám vymyšlenou zvláštní úlohu, sire Clayi. Takovou, která se ti, soudím, nebude přičít.“

„Můj názor nic neznamená.“

„To je pravda, ale názory mé nevlastní dcery přesto nějakou váhu mají. Princezna Winter možná není mojí krve, ale myslím, že lidé berou na vědomí, že je součástí mé rodiny. U dvora je skutečně oblíbená. A velmi jsem milovala jejího otce.“ Pronesla to s lehkým povzdechem, i když Jacin nedokázal poznat, zda je upřímný, či ne. Královna se od něj odvrátila.

„Jak víš, byla jsem u toho, když Evreta zavraždili,“ pokračovala Levana, a zadívala se na Zemi v úplňku na obloze. „Zemřel mi v náručí. Prosil mě, abych se o Winter, naši sladkou dcerku, postarala. Kolik ti bylo let, když zemřel, Jacine?“

Donutil se uvolnit. „Jedenáct, Vaše Veličenstvo.“

„Pamatuješ si ho dobře?“

Jacin zařal zuby, netušil, co královna chce, aby řekl. Winteřin a Jacinův otec oba pracovali u královské strážce a velmi se přátelili. Jacin od malička choval obdiv k Evretu Haylemu, který se ani po svatbě s Levanou nevzdal své pozice, která tehdy ještě byla princeznou. Evret zůstal strážcem i po smrti královny Channary, když Selene zmizela a Levana usedla na trůn. Často tvrdil, že nijak netouží sedět na trůnu vedle ní a už vůbec ne posedávat, popíjet víno a tloustnout mezi nadutými artemidskými rodinami.

„Pamatuji si ho dost dobře,“ řekl konečně.

„Byl to dobrý muž.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Pohledem sjela k prstům své levé ruky. Neměla tam žádný prstýnek – alespoň podle toho, co mu umožnila vidět.

„Velmi jsem ho milovala,“ zopakovala a Jacin by jí to i uvěřil, kdyby dokázal věřit tomu, že je takového citu schopna. „Jeho smrt mě málem zabila.“

„Pochopitelně, má královno.“

Evreta Hayleho zavraždil mocichtivý divotvůrce uprostřed noci a Jacin si dosud pamatoval, jak zničená z toho byla Winter. Jak marné byly všechny jeho snahy utišit ji nebo rozptýlit. Vzpomínal si na ty smutné řeči poté: jak Evret zemřel při ochraně Levany a jak ho královna pomstila, když vrazila tomu divotvůrci dýku do srdce.

Povídalo se, že Levana celé hodiny hystericky štkala.

„No, ano,“ povzddechla si opět Levana. „Když jsem ho umírajícího držela v náručí, slíbila jsem mu, že Winter ochráním, ačkoli to dělám i tak. Koneckonců je to moje dcera.“

Na to Jacin neřekl nic. Docházely mu zásoby tupého přítakávání.

„A jak ji lépe chránit, než ustanovit jejím strážcem někoho, komu její blaho leží na srdci stejně jako mně?“ Usmála se, ale Jacin v tom vycítil stopu výsměchu. „Vlastně to byla sama Winter, kdo požádal, abychom ti svěřili funkci člena její osobní stráže. Obvykle její návrhy nedávají moc smysl, ale tentokrát musím i já uznat, že má ten nápad něco do sebe.“

Jacinovi divoce tlouklo srdce, vzdor jeho snahám zachovat ledový klid. *On?* Jako Winteřin osobní strážce?

Byl to sen i noční můra. Královna měla pravdu – pokud šlo o Winteřino bezpečí, nikomu jinému se nedalo věřit tolik jako jemu. V mnoha ohledech se dal za jejího osobního strážce považovat i bez titulu.

Být jejím strážcem ale nebylo totéž jako být jejím přítelem a on už teď pracně hledal rovnováhu mezi obojím.

„Výměna stráží proběhne v 19:00,“ prohlásila královna a otočila se zpět k oknu. „Budeš se u ní v tu dobu hlásit.“

Jacin polkl. „Ano, má královno.“ Obrátil se k odchodu.

„A Jacine?“

Strachy mu přeběhl mráz po zádech. Zatnul zuby a otočil se zpátky ke královně.

„Možná nevíš, že jsme v minulosti měli s Winteřinými strážci jisté... potíže. Bývá složité ji zvládnout, vzhledem k jejím dětským hrám a představám. Jako by neměla ke své roli princezny a členky tohoto dvora patřičnou úctu.“

Jacin potlačil silnou nechuť. Zahnal ji hluboko, tak hluboko do břicha, kde ji nemohl cítit ani on sám. „Co po mně budete chtít?“

„Chci, abys ji udržel pod kontrolou. Doufám, že její city vůči tobě ji trochu zkrotí. Určitě víš, že to děvče bude brzy zralé na vdávání. Vkládám do ní velké naděje a nebudu tolerovat žádnou ostudu, kterou by snad tomuto paláci způsobil.“

Zralá na vdávání. Ostuda. Zkrocení. Jeho nechuť se změnila v těžký kámen v žaludku, ale ve tváři udržel klidný výraz, když se klaněl. „Ano, má královno.“

Winter stála s uchem přitisknutým ke dveřím svých osobních komnat a snažila se nedýchat, až se jí dělalo mdlo. Těšila se tak, až ji svrběla kůže, jako by jí po ní běhaly tisíce maličkých mravenců.

Na chodbě panovalo ticho. Bolestné, mučivé ticho.

Odfoukla si kadeř z obličeje a pohlédla na hologram Měsíce u stropu svého pokoje, který ukazoval postup slunečního světla a stínů, a na standardní digitální hodiny pod ním. 18:59.

Otřela si z pocené dlaně do šatů. Znovu se zaposlouchala. V duchu počítala vteřiny.

A je to tady. Kroky. Těžký, pravidelný dusot bot.

Kousla se do rtu. Levana nenaznačila, jestli přijala její žádost. Winter ani nevěděla, jestli ji její macecha vůbec *zváží*, ale bylo to možné. Bylo to *možné*.

Strážce, který stál jako socha před jejími dveřmi poslední čtyři hodiny, po vystřídání odešel. Jeho kroky rytmicky dokonale odrážely zvuk těch, které právě dorazily.

Ozval se chvilkový šustot, když nový strážce zaujímal postavení u zdi na chodbě jako poslední obranná linie proti případnému špehovi či atentátníkovi usilujícímu o princeznu život a první osoba zodpovědná za její únik, pokud by někdy došlo k narušení bezpečnosti Artemidského paláce.

Pevně zavřela oči a přiložila dlaň s roztaženými prsty ke zdi, jako by přes kámen mohla vycítit tep jeho srdce.

Místo toho ucítila něco teplého a lepkavého.

Zalapala po dechu a odtáhla se. Dlaň měla od krve.

Podrážděně si zakrvácenou dlaní uhladila vlasy, které se jí okamžitě zase nahrnuly zpátky do obličeje. „Teď ne,“ pošepkala démonovi, ať už to byl jakýkoli, jemuž připadlo vhodné jí právě teď sesílat vidiny.

Opět zavřela oči a počítala od desíti do nuly. Když je otevřela, krev zmizela a ruku měla zase čistou.

Winter prudce vydechla, upravila si šaty, otevřela dveře dokořán a vystrčila hlavu ven. Otočila se k nehybně stojícímu strážci u dveří a srdce jí poskočilo.

„Ona souhlasila!“ vypískla a otevřela dveře dokořán. Běžela se postavit před Jacina.

Pokud ji slyšel, nijak nereagoval.

Pokud ji viděl, nedal to najevo.

Výraz měl kamenný, modré oči upřené kamsi nad její hlavu.

Winteřino nadšení opadlo, rovným dílem kvůli podráždění i zklamání. „Ale prosím tě,“ řekla a postavila se špičkami a hrudí těsně k němu, což nebylo nijak snadné, protože

kvůli Jacinovu bezchybnému postoji si připadala, jako když se sama zaklání a každým okamžikem spadne. „Tohle přece není nutné, ne?“

Uběhlo pět mučivých vteřin, během nichž by klidně mohla zírat na figurínu, než se Jacin pomalu nadechl a prudce vydechl. Zahleděl se jí do očí.

A to bylo všechno. Jen nádech a výdech a pohled.

Ale díky tomu opět zlidštl a Winter se rozzářila. „Celý den jsem čekala, abych ti něco ukázala. Pojď sem.“

Winter kolem něj protančila zpátky do svého salónku. Dohopkala ke stolku na opačné straně místnosti, kde měla svůj výtvar přikrytý přehozem. Chytila jej za dva cípy a otočila se ke dveřím.

A čekala.

„Jacine?“

Čekala dál.

Odrflkla si, pustila přehoz a plížila se zpátky na chodbu. Jacin se nepohnul ani o píď. Winter zkřížila paže na hrudi, opřela se o dveřní rám a prohlížela si ho. Vidět Jacina v uniformě pro ni bylo vždycky sladkobolné. Na jednu stranu se nedalo přehlédnout, jak mu to v ní sluší a jak autoritativně v ní působí. Na druhou stranu ho ta uniforma označovala za královnin majetek. Přesto dnes vypadal nápadně krásně, čerstvě zahojený po svém trestu a vonící mýdlem.

Věděla, že on ví, že tam stojí a hledí na něj. Rozčilovalo ji, že ji dokáže tak skvěle ignorovat.

Poklepala si prstem na loket a s vážným výrazem prohlásila: „Sire Jacine Clayi, pod mojí postelí se ukrývá atentátník.“

Napnula se mu ramena a svaly na čelisti. Uběhly další tři vteřiny, než odstoupil od zdi, a aniž by jí věnoval pohled, napochodoval do jejích komnat. Prošel kolem přikrytého překvapení na stolku přímo do její ložnice. Winter šla za ním a zavřela dveře.

Když došel k posteli, klekl si a nadzvedl přehoz.

„Zdá se, že tentokrát atentátník unikl, Vaše Výsosti.“ Vstal a obrátil se k ní. „Dejte mi vědět, kdyby se vrátil.“

Rázoval zpátky ke dveřím, ale Winter mu zastoupila cestu a koketně se na něj usmála. „Určitě dám,“ řekla a zhoupla se na špičkách. „Ale když už jsi tady...“

„Princezno.“

Pronesl to varovným tónem, ale na to nedbala. Zacouvala do salónku, strhla přehoz a odhalila stolní model sluneční soustavy, s planetami, které visely na hedvábných nitích. „Podívej!“

Jacin nepřišel blíž, když si začala hrát s planetami, ale ani neodešel.

Winter šťouchla do pomalovaných koulí, které začaly pomalu kroužit, každá z nich nezávisle na ostatních. „Napadlo mě to, když poprvé oznámili zásnuby,“ prohlásila a sledovala, jak Země dokončila celý oběh kolem Slunce, než se pomalu zastavila. „Měl to být svatební dar pro císaře Kaita, než... však víš. Každopádně mě to zaměstnalo, zatímco jsi byl pryč.“ Winter zamrkala a riskovala krátký nervózní pohled na Jacina. Upřeně se díval na model. „Víš, pomáhá mi, když se na něco soustředím. Když přemýšlím o detailech.“

Pomáhalo jí to ujasnit si myšlenky a zachovat si zdravý rozum. Ve třinácti letech začala mít halucinace. Bylo to něco málo rok poté, co se rozhodla, že už nikdy nepoužije osobní kouzlo a nikdy nebude manipulovat ničimi myšlenkami či emocemi, nikdy si nebude nalhávat, že nepřirozené používání takové síly je neškodné. Jacin tehdy ještě nebyl strážcem a strávil s ní spousty hodin, kdy ji rozptyloval různými hrami, nápady a hádankami. Jejím největším nepřítelem byla po celá ta léta nečinnost. Právě v takových chvílích, kdy se její mysl nejvíc soustředila na nějaký úkol, byl úplně triviální, se cítila nejbezpečněji.

Vyrábět ten model sama bez něj nebyla taková zábava, ale těšil ji pocit, že ovládá alespoň tuto malou galaxii, když toho ve svém životě měla pod kontrolou jen velmi málo.

„Tak co myslíš?“

Jacin s odevzdaným povzdechem přistoupil blíž, aby si prohlédl vynález, který určoval každé planetě její vlastní dráhu. „Jak jste to udělala?“

„Pověřila jsem pana Sanforda z AR-5, aby mi navrhl a sestavil kostru. Ale pomalovala jsem všechno sama.“ Potěšilo ji, že to na Jacina udělalo dojem a přikývl. „Doufám, že mi pomůžeš se Saturnem. To je poslední planeta, kterou musím pomalovat, a napadlo mě... Můžu si vzít prstenec, jestli chceš udělat planetu...“ Odmlčela se. Jacinův výraz opět zpřísněl. Winter sledovala jeho prsty, jak postrkují Měsíc kolem Země – způsob, jakým pan Sanford opatřil Měsíc vlastní oběžnou dráhou kolem modré planety, byl podle Winteřina názoru takřka geniální.

„Omlouvám se, Výsosti,“ řekl Jacin a už zase stál rovně jako svíce. „Jsem ve službě. Ani bych tady neměl být a vy to víte.“

„Tak to určitě *nevím*. Přijde mi, že mě tady uvnitř můžeš chránit lépe než zvenčí. Co kdyby sem někdo vlezl oknem?“

Jacin se křivě usmál. Oknem nikdo nevleze, to oba věděli, ale nehádal se s ní. Místo toho k ní přistoupil blíž a položil jí dlaně na ramena. Ten dotek byl vzácný a nečekaný. Sice spolu zrovna netančili stínový valčík, ale stejně cítila mravenčení na kůži.

„Rád jsem vašim strážcem,“ řekl. „Udělal bych pro vás cokoliv. Kdybyste měla pod postelí atentátníka, bez rozmyšlení bych za vás chytil kulku, nikdo by mě k tomu nemusel zmanipulovat.“

Chtěla ho přerušit, ale nenechal ji.

„Ale když jsem ve službě, nemůžu být nikým jiným. Pouze strážcem. Ne přítelem. Levana už ví, že jste mi blízká a že mi na vás záleží víc, než by mělo...“

Winter svažila čelo a opět se ho pokusila přerušit, protože si myslela, že *tohle* jeho prohlášení si zaslouží další vysvětlení, ale on pokračoval dál.

„...a já jí neposkytnu nic dalšího, co by proti mně mohla použít. Nebo proti vám. Nebudu dalším pěšákem v její hře. Rozumíte?“

Konečně se odmlčel a Winter z toho šla hlava kolem, jak se snažila nezapomenout jeho prohlášení – *co tím myslíš, že ti na mně záleží víc, než by mělo?* – aniž by mu odporovala.

„My už jsme pěšáky v její hře,“ řekla. „Já jím jsem od chvíle, kdy se provdala za mého otce, a ty ode dne, kdy tě povolala do své stráže.“

Semkl rty a chtěl odtáhnout ruce, už tak tím nepřiměřeně dlouhým dotekem porušil nejméně tisíc nařízení, ale Winter se natáhla a obemkla jeho ruce svými. Pevně je držela v klubku mezi jejich těly.

„Jen jsem myslela...“ Zaváhala, protože její pozornost upoutalo, o kolik větší jsou jeho ruce nyní oproti tomu, kdy jej za ně držela naposledy. To zjištění ji překvapilo. „Myslela jsem, že by bylo příjemné občas z té hry vypadnout.“

Jacin ji palcem pohládl po prstech – jen jednu, jako by to byl nervózní tik, jež je třeba potlačit.

„To by bylo hezké,“ řekl, „ale nemůže se to dít, když jsem ve službě, a opravdu ne za zavřenými dveřmi.“

Winter pohlédla za něj na dveře, které zavřela, když šel zkontrolovat vymyšleného atentátníka. „Říkáš, že se uvidíme každý den, ale musím dál předstírat, že tě vůbec nevidím?“

Vyprostil ruce z jejího sevření. „Něco takového. Mrzí mě to, princezno.“ Ustoupil o krok a zase se změnil ve stoického strážce, ani stopy po tom Jacinovi, který ji ještě před chvílí držel za ramena. „Budu na chodbě, pokud byste mě potřebovala. *Doopravdy* potřebovala.“

Když odešel, Winter tam stála a kousala si spodní ret, neschopna nevšímat si chvilkových pocitů štěstí, které proklouzly štěrbinami jinak neuspokojivého setkání.

Záleží mi na vás víc, než by mělo.

„Fajn,“ zamumlala si pro sebe. „S tím se dá pracovat.“

Sebrala pouzdro s barvami, pár štětců a model Saturnu, kterému chyběl prstenec.

Když vyšla ze dveří tentokrát, Jacin sebou mírně škulbl. Poprvé ji čekal, ale teď ho musela překvapit. Ovládla široký úsměv, který se jí dral na rty, když kolem něj prošla na druhou stranu, sklouzla po zdi a posadila se do tureckého sedu na podlahu vedle něj. Tiše si broukala, když kolem sebe začala rozkládat malířské potřeby.

„Co to děláte?“ zamumlal Jacin potichu, přestože na chodbě nikdo další nebyl.

Winter předstírala, že překvapením nadskočila. „Hrozně se omlouvám,“ prohlásila a vzhlédla k němu. „Nejspíš jsem tě vůbec neviděla.“

Jacin se zamračil.

Winter na něj mrkla a opět se věnovala své práci.

Jacin už nic neřekl. Ani Winter. Když dokončila první prstenec, opřela si hlavu o jeho stehno, aby si udělala větší pohodlí, když vybírala jasně oranžovou barvu. Nad ní si Jacin povzdechl a ona ucítila lehký dotek jeho prstů ve vlasech. Jen drobný náznak sounáležitosti, než se opět změnil v nehybnou sochu.

KAPITOLA

Devátá

„KONDENZOVANÉ MLÉKO... FAZOLE... TUŇÁK... DALŠÍ TUŇÁK...“

Cress málem spadla po hlavě do bedny, jak se natahovala až ke dnu. Popadla sklenici a pak se vítězoslavně vynořila. „Nakládaný chřest!“

Iko se přestala probírat bednou vedle ní dostatečně dlouho na to, aby ji krátce zpražila pohledem. „Ty a tvé chuťové pohárky můžete s tím chlubením kdykoli přestat.“

„Promiň.“ Cress stiskla rty a postavila sklenici na podlahu. „Ještě že jsme otevřeli právě tuhle. V kuchyni už to začínalo vypadat pěkně vyjedeně.“

„V téhle jsou další zbraně,“ ozval se Vlk, svaly na ramenou vystouplé, jak se skláněl nad další bednou. „Na planetu, kde už sto let panuje mír, vyrábíte spousty zbraní.“

„Zločin a násilí nikdy nepřestanou existovat,“ odušil Kai. „Pořád potřebujeme bezpečnostní složky.“

Vlk vydal přidušený zvuk a přitáhl k sobě pozornost, když zvedl z bedny pistoli. „Scarlet měla taky takovou.“ Převrátil ji v rukou a pak palcem přešel po hlavní. „Jednou mě jí střelila do paže.“

Pronesl to s takovou něhou v hlase, jako by mu Scarlet dala kytili lučního kvítí, spíš než ho zranila.

Cress si s ostatními vyměnila smutný pohled.

Kai, který stál u Vlka nejbliž, mu položil ruku na rameno. „Jestli je v Artemidě,“ řekl, „tak ji najdeme, to ti slibuju.“

Mírné sklopení hlavy bylo jediným znamením toho, že jej Vlk slyšel. Otočil se a podal zbraň rukojetí napřed Cinder, která seděla v tureckém sedu uprostřed nákladového prostoru a třídila veškeré zbraně, co našli. Byla to působivá kořist. Škoda, že se v boji s měsíčníky zbraně v rukou spojenců mohly stát stejně nebezpečnými jako zbraně v rukou nepřítele.

„V téhle jsou jen zdravotnické zásoby a běžné léky,“ oznámila Iko. „Kdybychom našli nějakou bednu, v níž by byla náhradní páteř a syntetická tkáň pro androidí společnice, to by bylo něco.“

Cress se soucitně usmála. Iko nosila hedvábný zavínovací top, který měla na sobě, když se vydávala za členku palácového personálu při císařově únosu, a jeho vysoký límec zakrýval většinu poškození, jež utrpěly její bionický krk a klíční kost při souboji na střeše paláce, ne však úplně. Musela být vynalézavá a pomocí ústřížků různých látek zakrýt zbytek svého zranění, než Cinder sežene součástky na dokončení jejích oprav.

„Je tohle to, co si myslím, že to je?“ Kai, který opět věnoval pozornost své bedně, zvedl vyřezávanou dřevěnou panenku se šesti očima, oděnou v pocuchaném peří.

Cinder dokončila vyndávání nábojů z pistole a položila ji vedle ostatních zbraní. „Netvrď mi, že jsi ještě nikdy žádnou z těch příšerností neviděl.“

„Venezuelské snové panenky? Pár jich máme vystavených v paláci. Jsou nesmírně vzácné.“ Prohlédl si panenčina záda. „Co to tady dělá?“

„Nepochybuju o tom, že ji Thorne ukradl.“

Kaiův obličej rozjasnilo poznání. „No ovšem.“ Uložil panenku zpátky do krabičky. „Doufám, že má v plánu všechny ty věci vrátit.“

„Samozřejmě, že je vrátím, Vaše Velkoleposti. Za patřičné náležitosti.“

Cress se otočila a spatřila Thorneho, jak se opírá o stěnu nákladového prostoru.

Zamrkala. Něco na něm bylo jinak. Pásku, již nosil na očích od chvíle, kdy se mu před skoro třemi týdny začal navracet zrak, měl teď pověšenou kolem krku. A také byl výjimečně hladce oholen, jako kdyby použil ostřejší žiletku než obvykle, a...

Projela jí vlna elektřiny.

On se na ni díval.

Ne. Nejen díval. Podroboval ji zevrubně prohlídce a v jeho očích se zračily zvědavost a zmatek. Byl překvapený. Téměř... *uchvácený*.

Polilo ji horko. Polkla naprázdno. Určitě se jí to jen zdá.

Světáckého a sebejistého kapitána Thorneho by přece nikdy nemohl uchvátit někdo tak obyčejný a nemotorný jako ona, a už jednou přece zažila kvůli svým zbožným přáním zklamání.

Thorne povytáhl koutek úst. „Ten krátký sestřih,“ řekl a pokývl si pro sebe. „Ujde.“

Cress natáhla ruku a chytila se za jemné konečky vlasů, které jí lko zastříhla tak, aby měla na hlavě něco, co aspoň trochu připomíná účes.

„Ach!“ zvolala lko a vyskočila na nohy. „Kapitáne! Vy vidíte!“

Thorneho pozornost přeskočila k androidce jen pár vteřin předtím, než lko vyrazila kolem Cress a vrhla se mu do náruče. Thorne zavrával a rozesmál se.

„Počkej,“ řekl a podržel si lko před sebou na délku paží a prohlížel si ji. Snědá bezchybná pleť, dlouhé nohy a copánky v různých odstínech modré. lko se jeho prohlídce nebránila, naopak se zatočila dokola. Thorne mlaskl. „U všech trumfů. Já si vážně umím vybrat, co?“